

Tema: Pædofili

bl.a. interviews med børnelokkere og lokkerbørn
Foruden Kvindefestival og kvindekultur
Mandebevægelsen Børnemagt

SEKSUAL POLITIK

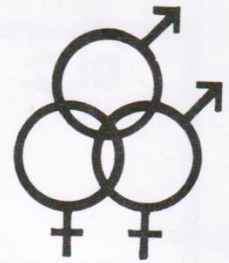
3 årg. Nr. 4

5 kr.

Forside:

Collage af Claus Rønn.

Indholdsfortegnelse:

Debat & leder	side 3
Politiske hovedpunkter	side 3
Børnemagt NU	side 12
Børnelokkere demonstrerer	side 5
Væk med § 225, stk. 2	side 28
Seksualpolitiske digte	side 19
Hvad sker der i mandebevægelsen?	side 20
Det hvide ægteskab	side 22
Kvindefestival og kvindekultur	side 14
Hvordan er det at være børnelokker?	side 6
Bøssefrigørelsens tidlige historie	side 22
Interview med et lokkerbarn	side 13
Børn og sex	side 10
Hvad er fascisme?	side 24
Bogliste	side 4

Redaktionen:

Lene Lyngsø, Birgitte Gravesen, Bente Clod, Helle Jarlmoose, Jeanette Schellenberg, Finn Mikkelsen, Christian Kampmann, Ole Nørlyng, Allan Sørensen og Peter Schmidt.

Ansvarshavende medredaktør: Finn Mikkelsen.

Bladet Seksualpolitik
Århusgade 42, 5. tv.
2100 København Ø

Sats: Minnova Composing v/Sonja Søby, Impalavej 1, Ejby, 4623 Ll. Skensved.
Tryk: Hak Jørgensens Bogtrykkeri, Ejby-mosevej 3, 2600 Glostrup.

BLADET SEKSUALPOLITIK

sælges i *København* hos:

Reitzels Boghandel, Nørregade 20.
Informations Kiosk, Demos, Arnold Busck, Munksgård, Pocket Bogladen, Coq, Peter Hvidtfeldtstræde 16.

Århus:
Husets Bogcafé, Vester Allé 15.

Viborg:
Anarkistisk Boghandel, Gothersgade 27.

Esbjerg:
Esbjerg Bogcafé, Exnersgade 61, 6700 Esbjerg.

Oslo:
I. Tronsmo a/s, Postbox 6897, St. Olavsplass, Oslo 1, telf. 20 25 09.

Stockholm:
Bokafét Morianen, Drottninggatan 19, og RFSL Klubb Timmy, Timmermannsgatan 24.

OBS!

Abonnement på Bladet Seksualpolitik kan tegnes ved at indsende 45 kr. på postgiro-konto nr. 7 25 11 14, til Bladet Seksualpolitik, Århusgade 42.5.tv., 2100 København Ø, Danmark.

Venstreorienteret værtshus

Et politisk værtshus. Det er et gammelt ønske, at venstrefløjen skulle lave et værtshus. Et sted, hvor fagligt og politisk aktive folk kunne mødes med andre under afslappede former.

Realiteter bag. I april 1975 mødtes en kreds af venstreorienterede for at stifte en forening med det formål at åbne et socialistisk værtshus. På dette tidspunkt havde ca. 100 ud af 300 tilfældigt indbudte indbetalt lidt over 10.000 kr. — en god start.

Ikke et lukket værtshus. Formålet er at skabe et mødested for tværpolitisk venstreorienterede i et værtshus på offentlig basis, professionelt drevet og med rimelige priser.

Ikke kun spise og drikke. I udlandet findes, og herhjemme fandtes i 30'erne, værtshuse, der bød på andet end mad og drikke. Et venstreorienteret værtshus kan med mellemrum arrangere en aften med politikere, forfattere, fagforeningsfolk, musikgrupper o.s.v.

Der er nu indsamlet 15.000 kr. Det er tegn på, at folk både ønsker et venstreorienteret værtshus, og at de anser planen for realistisk. Med en sådan start er der ikke tvivl om, at den nødvendige startkapital til venstrefløjens eget værtshus kan samles.

Et værtshus i den indre by (inden for Søerne) vil koste et par hundrede tusinde. Til udbetaling skal der bruges ca. 60.000 kr. — det er foreløbigt det væsentlige. I øjeblikket er der forskellige muligheder for at skaffe noget omkring det gamle Grøntorv, men der skal bruges flere penge end de nu indsamlede.

På det stiftende møde i april nedsattes et arbejdsudvalg, som er travlt beskæftiget med at propagandere og undersøge de forskellige muligheder for tilskud og køb af værtshus, som foreligger.

Vil du være med? På denne realistiske baggrund vil vi opfordre dig til at være med til at realisere denne plan. — Det kan du gøre ved at sende mindst 100 kr. til

GIRO 6 27 27 03

ELSEBETH LYNGE,

HOLSTEINSGADE 52, 2100 Kbh. Ø.

Indflydelse. Alle medlemmer er velkomne til at komme med ideer og forslag til værtshusets praktiske udformning. Som medlem, hvilket Du altså bliver ved at indbetale mindst 100 kr., kan du sikre dig retten til medindflydelse på værtshuset.

Også "passiv" støtte er velkommen. Mangt et initiativ på venstrefløjen er startet ved uformel snak folk imellem. Ligeledes formidles megen debat, information og kontakt på samme måde. Derfor er det gavnligt, at der findes mødesteder. Så selv om du ikke direkte er interesseret i selve værtshusdriften, så kan du støtte venstrefløjen ved at tegne et medlemskab i værtshusforeningen.

Bøssernes Befrielsesfront har tegnet et par "aktier" og påtaget sig at udbrede ideen og hjælpe med ved kommende agitationsfester, men det er iøvrigt ikke meningen, at grupper, partier o.lign. skal stå som bagmænd. Under alle omstændigheder gælder princippet: en mand — en stemme. Det vil være en fin ide, om venstreorienterede bøsser bliver medlemmer, så der med et venstreorienteret værtshus opstår et alternativ til bøssebarer, som ikke er et sted, hvor det er forudsat, at man er eller lader som om, man er heteroseksuel.

Hvervningen af medlemmer til den venstreorienterede værtshusforening skal brede sig som ringe i vandet. Derfor opfordres alle til at gøre en indsats for at skaffe nogle medlemmer.

Information: Ring på tlf. ØB 77 79 — OR 11.317 — 26 13 63 — ÆG 53 07.

Vi har centreret dette nummer af Seksualpolitik omkring en problematik, som vi aldrig har set nærmere behandlet nogen steder: De problemer, der opstår ved seksuelle forhold mellem børn og voksne. "Børnelokkerne" er en stærkt undertrykt gruppe i samfundet, og de har svært ved at få lov til at fremlægge deres synspunkter, fordi synspunkterne rører ved noget, der for de fleste er stærkt følelsesladet. Vi er alle som små blevet advaret mod børnelokkere: gamle grimme mænd med bolsjeposer, der ville lokke os med ned i en mørk kælder.

Ved Christopher Street Liberation Day — "Verdensbøssedagen" — i Fælledparken i København i sommer manifesterede nogle "børnelokkere" sig som gruppe. Der blev holdt en meget "stærk" tale, hvor man blandt andet sammenlignede straffen for at elske børn med straffen for at mishandle dem. Det straffes hårdere at elske børn end at mishandle dem. "Børnelokkerne" optrådte på scenen sammen med "lokkerbørn", og der var transparenter. Det var den første manifestation af den slags her i

landet. "Børnelokkerne" trådte frem som en seksualpolitisk bevægelse.

Vi håber på, at vi med dette temanummer kan forbedre Seksualpolitik. Vi vil prøve at koncentrere det meste af de kommende numre omkring temaer, der uddybes og behandles ud fra forskellige indfaldsvinkler. Vi har i dette nummer prøvet at nå til et samlet syn på problemerne omkring seksuelle forhold mellem børn og voksne. Efter at der for længst er gjort op med forførelsesteorien, må tiden nu være moden til et omvurderet syn på børns seksualliv. Vi må erkende, at børn har et seksualliv, og at det ikke er noget, der skal undertrykkes, men er et naturligt led i børns opvækst og undersøgelse af omverdenen. I andre kulturer og tider har man jo iøvrigt set en stor pædagogisk værdi i de seksuelle forhold mellem børn og voksne.

Vi støtter Forbundet af 1948 og Bøssernes Befrielses Front i kampen for en fælles seksuel lavalder for homoseksuelle og heteroseksuelle forhold. På længere sigt må målet dog være en total ophævelse af den seksuelle lavalder.

SOCIALPOLITISKE HOVEDPUNKTER:

Følgende punkter opfatter vi som hovedpunkter i kampen for en seksualrevolution:

Onani — for at lære sin egen krop og behov at kende er det vigtigt at kunne onanere uden skyldfølelse, afsky, eller mindreværdsfølelse. At kunne nyde onani fuldt ud er, efter vores mening, en forudsætning for en tilfredsstillende samleje mellem ligestillede partnere.

Børnenes frigørelse — kampen for bl.a. børns og voksnes økonomiske ligestilling og børns seksuelle selvstændighed bliver helt sikkert en af historiens længste og mest dybtgående revolutioner. Vi kan dog allerede nu medvirke til at udvide børns seksuelle frihed og ansvar.

Kvindens krop tilhører kvinden alene — i et frit samfund vil enhver kvinde selvfølgelig have uhindret adgang til præventive midler. Hun vil selv afgøre, om hun vil føde naturligt eller evt. få abort. Kejsersnit, kunstig befrugtning og adoption vil også være reelle valgmuligheder, idet kvinden først og fremmest selv skal kunne bestemme over sin egen krop.

Bi-seksualitet — Vi kæmper for menneskets ret til frit at vælge sin seksualpartner blandt begge køn og i alle alderstrin og uden nogensomhelst form for vold eller tvang. Vi er besluttet på at deltage i kampen mod det eksisterende klassesamfund, som opretholder grænser mellem både klasser og seksualitet.

Mandeundertrykkelse — det er efter vores mening mandens og gaves at frigøre sig

fra sin undertrykkende kønsrolle, at forsvare kønskampen, de homoseksuelles kamp og at deltage aktivt i kampen for en seksualrevolution.

Kvindeundertrykkelse — vi støtter aktivt kvindens kamp mod den personlige og seksuelle undertrykkelse, d.v.s. for bl.a. kvinders økonomiske og seksuelle uafhængighed af nogen bestemt person.

Kernefamilien — er det kapitalistiske samfunds reproduktive enhed ("reproduktiv" betyder her både genskabelse af mennesker og genskabelse af det kapitalistiske system). Den undertrykker og begrænser alle dets medlemmer. Fra den udspringer normalitetsbegrebet, som er udgangspunkt for forfølgelse og undertrykkelse af mennesker, der tænker, føler og handler anderledes. Derfor må kernefamilien bekæmpes og andre livsformer etableres.

Seksualrevolutionær produktionsmåde — al diskriminering mod kvinder og homoseksuelle skal fjernes. Overalt i samfundet må der skabes en åben og naturlig støtte til de homoseksuelle, sådan at de ikke på nogen måde føler et behov for at skjule deres seksualitet. Begge køn skal være ligeligt repræsenteret i alle samfundsled. Formålet med at begge køn arbejder ude, hvis de ikke har anden indtægt derhjemme, er at skabe politisk bevidsthed gennem arbejdet på arbejdspladsen, at give så mange mennesker som muligt økonomisk selvstændighed og at reducere arbejdsugen

til et minimum for at hjemmelivet kan forbedres. Vi mener, at egen indtægt er en forudsætning for en fri og tilfredsstillende seksuel adfærd.

Kampen mod kapitalismen — vi mener, at monopolkapitalismen og den private ejendomsret er den største hindring for en seksualrevolution i dag. Derfor må vi kæmpe for et socialistisk Danmark.

Seksualrevolutionens drivkraft — den lesbiske bevægelse, rødstrømpebevægelsen, mandebevægelsen, Bøssernes Befrielsesfront, kollektiv bevægelsen, Børnenes Befrielsesfront og Wilhelm Reich-tilhængerne udgør efter vores mening hoveddrivkraften i den seksualrevolutionære bevægelse.

Ideologi — Vi bygger vor ideologi på en dialektisk og materialistisk historie og samfundsofattelse.

Bøssernes befrielsesfront

Vi arbejder for bøssernes befrielse ud fra den opfattelse, at bøsseundertrykkelse samtidig er udtryk for seksualitetens undertrykkelse i almindelighed. Vi har den opfattelse, at kampen mod seksuel undertrykkelse må føres parallelt med kampen mod det kapitalistiske system, som er direkte interesseret i at opretholde de gældende kønsrollemønstre.

Hvis du vil være med, så kom til vores møder i Åbenrå 33 i København hver mandag kl. 20. Mandag den 8. december er der introduktionsmøde for nye medlemmer.

INGEN BØSSEKAMP UDEN KLASSEKAMP — INGEN KLASSEKAMP UDEN BØSSEKAMP.

LÆSER- BREV!

A propos pædofili

Kære Seksualpolitik

Jeg er lærer, og i en af mine klasser har jeg nogle drenge uden en far i hjemmet. De er ca. 10 år gamle, og gennem de sidste par år har der udviklet sig et personligt og kropsligt varmt forhold mellem dem og mig. Vi giver hinanden et knus, når vi mødes første gang om morgenen, og siden hen har de også lejlighed til at hænge op ad deres lærer, tage ham i hånden o.s.v.

Et par gange har nogen af dem forsøgt sig med rigtige kys eller har prøvet at lokke mig til at ligge og nusse med dem i et frikvarter, eller hvornår vi har haft tid.

Men jeg har aldrig ligget med nogen af dem, og deres mere erotiske tilnærmelser har jeg afvist. Ikke fordi jeg synes, de er forkerte eller byder mig imod. Snarere tværtimod. Hvad der mest generer mig og har vakt min eftertanke er de skuffede og uforstående blikke, der så har mødt mig.

Som lærer er jeg underlagt en lov, der forbyder mig at lægge hånd på eleverne, angiveligt for at beskytte dem mod såvel korporlig straf som forførelse. Uanset, hvad man som læser af Seksualpolitik kan mene om dette, så kommer man ikke uden om, at beskyldningen for at ville forføre de små drenge er farlig. I heldigste fald vil det nærmest umuliggøre at fortsætte som lærer på samme skole. I værste fald fængselsstraf og fradømmelse af retten til at undervise.

Det er vel klart, at det må skræmme en til at vise en hård og følelseskold overflade.

Og hvad betyder det mon så for mine elever?

De har alle behov for kropslig kontakt, og mange af dem får ikke dette behov opfyldt hjemmefra, hvor de kommer i seng uden at blive puttet ordentligt, og de kommer i skole uden at have fået et knus eller et farvelkys. Det søger de så at få

erstatning for i skolen. De kan faktisk slet ikke komme i gang med arbejdet i skolen, uden at de først har fået det behov dækket.

Blandt flere behov, som de også har besvær med at få dækket, vil jeg her hæfte mig ved et. De skal finde deres egen identitet. De må have en person — helst voksen — som de kan identificere sig med. De samme fædeløse drenge har valgt mellem moderen og den mandlige lærer.

Falder valget på læreren — og tro mig, det gør det tit, for ham er man ofte mere sammen med den med den hårdtarbejdende moder — så er det op til ham, hvordan barnets personlighed skal præges. Hvis læreren vælger at være afvisende over for den kropslige kontakt og de følelser, der er forbundet hermed, så lærer barnet at undertrykke de samme følelser. Og dermed får vi mandsrolletraditionen ført videre: (drenge) skal være hård og følelsesundertrykt.

Med den appel, som børnene viser, og med den indsigt i børnenes og min problematik, som jeg har gjort rede for, har jeg valgt "den gyldne middelvej". Grænsen går ved, om jeg føler vellyst eller ej, og det forstår et barn ikke, men oplever mig som stærkt svingende og nærmest utilregnelig. Det er utilfredsstillende for alle parter, og det bliver heller ikke bedre af, at børnene synes umættelige i forhold til den tid, jeg kan bruge på dem i undervisningssituationen.

Da jeg ikke kan forestille mig, at min situation, angsten og de manglende muligheder for at gøre, hvad jeg finder rigtigt, er enestående, ville jeg ønske, at problematikken kunne "politiseres". Kan den det?

Lars

SEXUALRÅDGIVNINGSKLINIKKEN JETTE og BENT

Har du et seksuelt problem, kan du kontakte os og aftale en samtaletime på følgende numre:

(01-76) TRIA 9605 eller (01) 59 70 35

Den Røde Liste

Den Røde Liste er en månedlig fortegnelse over venstrefløjens publikationer - bøger, pjecer, plader og plakater. Materialet spænder lige fra de store forlags bøger til mindre organisationers udgivelser. Publikationerne beskrives bibliografisk, distributions- og indholdsmæssigt.

I denne annonce henvender vi os dels til forlag, organisationer m.v., for at disse kan komme med i listen, således at den kan blive så omfattende som muligt. Desuden henvender vi os til folk, som er interesseret i at abonnere, med det formål at gøre Den Røde Liste så udbredt og levedygtig som muligt.

Arsabonnement:

Biblioteker/institutioner	kr. 125
Bogcafeer/organisationer/grupper	kr. 75
Enkeltpersoner	kr. 50

Bak op om DEN RØDE LISTE

Tidskriftcentret
Rådhusstræde 13 st.
1466 København K

Bogliste:

- Alexandra Kollontaj: Mit liv — kvinde og kommunist. Gyldendals Uglebøger 1974, ca. 20,— kr.
- Toni Liversage: Da kvinderne måtte gå under jorden. Gyldendal 1974, 42,— kr.
- Babro Werkmäster og Maud Hägg: Kvinder og Sex. Fremads focusbøger, 1974, 26,45 kr.
- Agnes Smedlexy: Kun en kvinde. Fremads focusbøger, 1975, 34,75 kr.
- Alexandra Kollontaj: Kvinnans ställning i den ekonomiska samhällsutvecklingen. Gidlunds forlag 1975, 33,30 kr. (fås bl.a. hos Busch).
- Kvinder og politik. Reitzels forlag. Skrevet af en kvindegruppe. 24,50 kr.
- Poesibogen. Udgivet af Hønsetryk, digte om kønspolitiske konflikter. 1975, 19,50 kr.
- Sandra Holm: At kalde dyrene sammen. Digtsamling. Samlerens forlag.
- Lykken er at være kvinde. En bog med fotografier og tekst over udstillingen i Huset i Magstræde med samme navn. Fremad, 2975 kr.
- Brød og roser. Udgivet af Hønsetryk, "Kirsten Maripia". En samling fotos og digte.
- Pil Dahlerup: Litterære kønsroller. Studierien udgivet af dansklærerforeningen. Gyldendal. God arbejdsbog, f.eks. til en studiekreds, basisgruppe, skoleundervisning m.m.
- Babro Werkmäster og Anna Sjö Dahl, Det kan piger da osse, børnebog fra Høst og Søn, 1974, 24,50 kr.
- Erica Jong: Luft under vingerne. Gyldendal.
- Amalie Skram: Forrådt. (Skrevet 1895, om den forløjede kvindeopdragelse.) Gyldendal.
- Betty Friedan: Farvel, kvindesag.
- Henry Miller: Sex og menneske, Reitzels forlag. Fås kun antikvarisk.
- Dagmar Andreasen: Fabriksliv. Reitzels forlag 1973, 19,— kr.
- Dorris Lessing: Sommeren før mørket.
- Doris Lessing: Den gyldne bog. Fremad, 29,75 kr.
- Beauvoir, Simone de: Det andet køn. Gyldendal. 1965.
- En velopdragen ung piges erindringer. Vintens forlag 1966.

BØRNELOKKERE DEMONSTRERER

Tale i anledning af International Gay Liberation Day 21/6 i Fælledparken — desuden serveret som hors d'oeuvre for folketinget før sommerferien.

I dag er det bøssernes internationale solidaritetsdag, og i den anledning kan danske homoseksuelle notere sig en strålende sejr: det er efterhånden blevet respektabelt at være bøsse, hvis man kalder sig homofil, har kultiverede interesser og iøvrigt går stille med dørene. Samtidig kan det danske folketing fejre, at det snart er 100 år siden, man indførte en lov, der sikrer, at tusindvis af børn og unge mister deres nærmeste, at snevejs af uskyldige fængsles, og at et barn med jævne mellemrum voldtages af desperate mennesker, som ikke har legale muligheder for at tilfredsstille deres og børnenes følelsesmæssige og erotiske behov. Det drejer sig om straffelovens § 222, som hjemler op til 12 års fængsel for seksuelt samvær med mindreårige, en straf ramme, der iøvrigt kun kendes i forbindelse med højforræderi og mord. Det viser en del om de vise fædres proportionssans, det viser en hel del om deres grænseløse uvidenhed, og det viser ikke så lidt om deres seksualliv. For dette er nu engang en cocktail af de to mest sprængfarlige emner, man har, børnene, som I har investeret fremtiden i, som skal leve op til alle de idealer og forventninger, som I aldrig selv kunne opfylde, og det erotiske liv, hvor I har lidt alle jeres største, mest sviende og mest velfortjente nederlag.

Men at emnet er sprængfarligt, gør det kun så meget des nødvendige at tage det op, hvilket hermed er påbegyndt ved denne verdenshistoriens første børnelokkerdemonstration. Og for at det ikke skal gå alt for stille af, så lad os hermed slå fast: børnelokkere er lige så nyttige som jødesmuglere og ikke så lidt nyttigere end skattefuskere. Der lever i dette land måske 30.000, måske 100.000, måske endnu flere

mænd og kvinder, som i forskellig grad føler sig erotisk tiltrukket af børn. Mænd og kvinder i alle aldre, i alle stillinger i samfundet, i alle egne af landet, i alle hårfarver og højder, gifte og ugifte, af alle religiøse overbevisninger og politiske anskuelser. De fleste af dem giver på et eller andet tidspunkt efter for deres tilbøjelighed, nogle gør det konsekvent, nogle få bliver opdaget og ganske få griber i desperation og frygt for opdagelse til vold. Og der lever i dette land henvend en million børn og unge, der mere eller mindre bliver behandlet som de fejltagelser, de blev født, som der fra små af anbringes på institutioner, for at forældrene skal kunne betale huslejen, eller på grund af deres åndssvage statusræs, børn som for størsteparten vedkommende får tæv, som ingen ta'r alvorligt, og som i det hele taget burde se at få overstået deres unyttige og irriterende barndom. Børn, der er endnu hårdere ramte ofre for dette rådne kræmmerland end deres forældre. Hvis I siger, at det er fraser og udokumenteret propaganda, I vise og velbjærgede fædre, så rådfør jer med volds- og nervepillestatistikkerne.

Men undertrykte har en tilbøjelighed til at stå sammen, og det sker altså dagligt, også i dette hellige øjeblik, at en såkaldt børnelokker, rettere en børneelsker, og et lokkebarn finder sammen og giver hinanden kræfter og kærlighed til at overleve. Og de bliver som regel ikke opdaget af den simple grund, at børnene er 100% loyale. Hvorfor skulle de pludselig stikke deres lærere, pædagoger, onkler eller forældre til politiet, når der undtagesesvis er nogen mennesker, der ta'r sig af dem? Jamen, kan mindreårige drenge, der har forhold til voksne mænd, f.eks., da ikke blive homo-

seksuelle af det? Nej, de kan ej, for hvis drengene i forvejen er disponeret for det, kan forholdet tværtimod give dem en sådan ballast, at de får overskud til også at interessere sig for det modsatte køn, og hvis de ikke er disponeret for det, vil de ganske automatisk begynde at interessere sig for piger. Og hvad så, hvis enkelte af dem bevarer en biseksuel tilbøjelighed efter puberteten? Ja, hvad så? Hvem kan det genere andre end en samling fladpandede småborgere, der aldrig har formået at tilfredsstille deres egne koner. Der er ingen, der ta'r skade af kærlighed, og ingen der ikke ta'r skade af frygt for kærlighed. Hvis dansk straffelov gjaldt på Guinea, i Libyen og før i tiden på Grønland, så skulle hele den voksne befolkning have været i fængsel — men alle disse samfund klarede sig udmærket, indtil imperialisterne kom, og alle børnene voksede op, giftede sig og fik selv børn.

Folketinget skal i nær fremtid have endnu en lang og utålelig debat om den seksuelle lavalder. Mens milliarder sulter og millioner bombes og torteres ihjel, mens havene kvæles af forurening og storbyerne drukner i svovl, så vil danske politikere yde et lille bidrag til den åndelige forurening ved at diskutere, om man skal have 12 års fængsel for at gå i seng med en 17-årig eller en 14-årig, mens en katolik, der i timevis pisker sin 5-årige datter til blods med en livrem, får 5 måneder. Og da vi nu engang nærer en vis mistillid til jeres evne til at læse indenad, I velbjærgede og tåbelige fædre, så lad os lige skære ud i pap, hvad det er, vi vil: Vi ønsker hverken vold, voldtægt, økonomisk eller psykisk presion legaliseret. Vi vil bare gerne have, at det fremtidig bli'r en sag mellem børnene, forældrene og os, hvem vi omgås og hvordan, og ikke en sag mellem os og anklagemyndigheden. Og bemærk, at der faktisk er forældre, der i dag accepterer den slags forhold. Gør som i Sverige, hvor justitsministeren har udtalt at ville afskaffe den seksuelle lavalder og kun forbyde overgreb. Det samme vil herhjemme SF og DKP. Slut op om det. Giv os retten til kærlighed.

Kontakt gennem: Pædofil Gruppe, BBC, Vesterbrogade 208, Box 59. ●●

Af Christian Kampmann og Finn Mikkelsen

Hvordan er det at være børnelokker?

Samtale med tre medlemmer af Pædofil gruppen

Jesper, Nikolaj og Søren er med i den gruppe af pædofile, der blev dannet i foråret 1974. Jesper er 35 og ingeniør, Nikolaj er 25 og pædagog, og Søren er 25 og ved at uddanne sig til pædagog. Vi begyndte at spørge dem om gruppens formål.

Jesper: Der er to hovedformål. Det ene er oplysning og kampagne. Det andet er indre frigørelse. Det er meget vigtigt at være i en gruppe i sådan en situation som vores.

— *Hvor holder I møderne?*

Nikolaj: Vi har holdt dem i Forbundet af 1948, men det vil Forbundet ikke have længere. De er bange for vores navn, at der skal blive ballade. Så nu mødes vi privat . . . Vi har lavet en virkelig vellykket aktion:

det var den i Fælledparken. Og så har nogle medlemmer lavet sådan småpip. Blandt andet har Hans kørt en pragtfuld debat i Søndags-B.T.

Søren: Ja, det var i brevkassen sidste år. Der var en mormor, der skrev anonymt, at hun var i den forfærdelige situation, at hun havde opdaget, at hendes datter "misbrugte", som hun sagde, hendes to børnebørn på otte og ti år seksuelt. Og hvad i alverden skulle hun gøre ved det? Så svarede redaktøren i en meget ophidset tone, at det var forfærdeligt, det her, og der måtte gøres et eller andet; men at hun ikke vidste, om man burde gå direkte til politiet eller til børneværnet eller til nogle af børnenes lærere. Der var altså den hage ved det, at hun også havde skrevet, at børnene var

bange for moderen. Men alligevel var det jo ikke *det*, som redaktøren hidsede sig op over. Det var det, at hun gik i seng med børnene. Og så skrev jeg — jeg kan gengive det noget lignende som: "I lighed med mormor i nummer 27 beklager jeg at måtte være anonym, men der er nu engang ikke ytringsfrihed for mig og mine i dette land, i hvert tilfælde ikke uden tilbageslag. Hvilken skade er det egentlig, De mener, at mindreårige skulle tage af omgang med voksne? Har De erfaringer på området, eller hvad er Deres baggrund? Ved at svare, som De har gjort, risikerer De, at moderen ryger i fængsel på grund af vores sindssyge lovgivning, og børnene bliver institutionsbørn. Der er mænd her i byen, der ved lidt mere om, hvad små drenge kan lide og ikke lide en De, og fungerer som emotionelle og seksuelle vejledere for børn, forældrene ikke gider tage sig af." Og så sluttede jeg af med: "Prøv at lægge Deres småborgerlige fordomme på hylden, når De påtager Dem rollen som rådgiver for folk. Ærbødigst Børnelokkernes Befrielsesfront." Og så kom det i bladet og fik et svar bagefter, der endte med "Føj for den lede."

Nikolaj: Men der kom andre breve.

Søren: Ja, først kom der et, jeg havde nær sagt, helt fornuftigt modstanderbrev, de næste taget i betragtning, om at det var helt umuligt for en anonym befrielsesfront at forstå, at små drenge overhovedet ikke var modne til den slags forhold. Brevet var tåbeligt, men det var dog alligevel — ja, de efterfølgende, det var sådan noget som: "Jeg fik myrekryb over hele kroppen," "Gid I må brænde op i Helvede" og så videre.

Jesper: Almindelige menneskers forestilling om børnelokkere som gamle svin.

Søren: Ja, han er mellem halvtres og tres og går med kasket og bor på en ensom kvistlejlighed og går altid med en pose grønne bolsjer i baglommen, og så opholder han sig som regel uden for skoleporte, hvor han venter på en otte-ti års dreng for at lokke ham ned i en kælder og proppe ham med bolsjer og voldtage ham bagefter. Noget i den stil.

En voksen at snakke med

— *Hvor mange er I i gruppen?*

Jesper: En halv snes stykker. Principielt er alle pædofile jo med. Det er en gruppe for alle hæderlige pædofile. Vi varetager deres interesser.

— *Hvad mener du med det: alle hæderlige pædofile?*

Jesper: Pædofile, der ikke udnytter børn og iøvrigt er pæne og ordentlige mennesker.

— *Hvordan vil du definere en hæderlig holdning hos en pædofil i forhold til en mindreårig?*

Jesper: På samme måde, som man definerer en hæderlig holdning i et mand-kvinde forhold. Hvor den ene ikke udnytter den anden.

Søren: Og der ikke er tvang eller pression.

Nikolaj: Og det ikke kun drejer sig om et seksuelt forhold, men også om et emotionelt forhold.

— *Vil det sige, at I holder igen, sådan at det ikke bliver Jer, der tager det første initiativ?*

Jesper: Jae, det er lidt op og ned. Jeg gør i hvert fald selv, for jeg er meget tilbageholdende. Jeg vil kun have et erotisk forhold til en dreng, der er absolut mindet for det. De drenge, jeg kender og har kendt, de skal ikke have den følelse, at hver gang de kommer hos mig, så skal de op i kanen og knalde. Det viser jeg også i praksis, at det vil de gerne af sig selv. Men de må under ingen omstændigheder få den følelse, at jeg forventer, de skal knalde hver eneste gang. Der skal være noget mere i det også.

Nikolaj: Det, de for det meste søger, er en voksen at snakke med. Det er det gennemgående.

Jesper: Nej, de søger den ondelynemig også erotik.

Nikolaj: Ja, men indfaldsvejen er, at nogen gider snakke med dem.

Jesper: Det er meget blandet. Selvfølgelig er det erotiske er en enorm drivkraft hos dem. Når en dreng overhovedet gider rende efter mig, så er det, er jeg overbevist om, fordi han mere eller mindre bevidst har et ønske om at få et erotisk forhold til mig.

Nikolaj: Jeg har haft fantastiske forhold til flere drenge, hvor der aldrig har været noget erotisk.

Jesper: Det har måske været blokeret. Jeg har aldrig været ude for et eneste tilfælde, hvor der ikke var en eller anden form for erotik indblandet, hvis drengen altså var kommet af sig selv.

Søren: Det er også noget af et aldersspørgsmål. Hvis det er en ti-elleveårig, er der ikke nødvendigvis så meget erotisk med, som hvis det er en tretten-fjortenårig.

— *Ja, hvad aldersgruppe taler I egentlig om?*

Søren: Vi har nok hver vores foretrukne rammer. For mit vedkommende er det en elleve til tretten, selv om jeg godt kan gå hen og blive lun på en femtenårig. For Nikolaj er det måske tretten til seksten.

Nikolaj: Det er også afgørende, hvordan drengen er. Jeg har været vildt fascineret af en elleveårig dreng. Man må nok nærmest sige, at man tager stilling fra sag til sag. Men for mit vedkommende er det rarest, at de er lidt ældre, fordi så er de bedre intellektuelt udrustede, og så kan de bedre snakke om alle de ting, der også interesserer mig.

Jesper: Det er meget sjovt, den iagttagelse man gør, at når man begynder på det der, er det meget ofte nogle temmelig små, man er interesseret i. Efterhånden, som man så kommer i gang, vokser ens foretrukne alder en lille smule. Det har man set flere eksempler på.

— *Hvorfor det?*

Jesper: Det er nok fordi, man lægger helt andre værdier i det efterhånden. Til at begynde med beskæftiger ens fantasi sig måske med noget andet, og så efterhånden, når der kommer realiteter i det, så bliver

det noget andet, man søger. Jeg kan ikke forklare det. Sådan er det bare.

Fallos-dyrkelse

— *Hvordan begynder det? Er det noget, man føler, lige fra man selv er barn, eller er det noget, man opdager, efter man bliver voksen?*

Jesper: Det er forskelligt. Jeg har følt det, lige fra jeg var en fjortenår.

— *At du gerne ville have et forhold til en, der var yngre?*

Jesper: Ja. Måske lidt yngre. Den første, jeg virkelig blev varm på, han var tretten. Og jeg var fjorten. Og jeg har været helt på det rene med det der lige siden. Man har også tilfælde, hvor folk har været gift og alt muligt, og så pludselig, når de kommer lidt op i årene, så opdager de, at det andet også er sagen.

Nikolaj: Ja, jeg blev først klar over det, da jeg var atten. Men så da jeg tænkte tilbage på, hvad der var sket i årene inden, så kunne jeg se, at mønstret var der. Jeg havde bare ikke rigtigt forestillet mig, hvad det egentlig var, jeg søgte. Jeg kunne for eksempel i frikvartererne gå ned i de yngre klasser og kigge efter et par drenge. Bare gå forbi deres dør og få et glimt af dem. Og da var jeg i og for sig fantastisk pige-minded, kiggede efter piger, gik med dem. Og jeg havde på et tidspunkt haft to erotiske forhold med drenge på min egen alder. Vi havde onaneret på hinanden. Og det gav mig ikke noget. Jeg syntes, det egentlig var noget ulækkert noget. Og alligevel var jeg begyndt at kigge efter andre drenge. Men det har nok meget været den rene fallos-dyrkelse: man iagttagelse, hvor meget en anden er udviklet i forhold til en selv. Men så som attenårig havde jeg mit første forhold til en spejderkammerat, som var tolv år. Det chokerede mig noget. Det startede med, at vi lå og sloges, på en lejr. Og så fik jeg jern på, og det blev jeg egentlig lidt bange for, og så kørte vi videre. Men jeg havde allerede som seksten-syttenaarig købt et blad, hvor jeg havde set en dreng udenpå. Male Models. Og hvor det sagde mig noget. Men alligevel var det noget skjult noget. Og så et par gange har jeg smidt hele min porno-samling ud og sagt, "Nu skal du holde op med det pis. Nu skal du have piger."

— *Men du har ikke haft jævnaldrende fyre?*

Nikolaj: Jo, jo. I starten, da jeg begyndte at gå på bøssebar. Da kiggede man først og fremmest efter sine nogenlunde jævnaldrende. Jeg startede, da jeg var tyve, tror jeg, med at gå på bøssebar, og det er sjældent, at der er nogen under atten år. Og jeg troede egentlig, at det var det, jeg var interesseret i.

— *Har nogen af Jer som dreng haft et forhold til en voksen mand?*

Nikolaj: Jeg har, indirekte. Jeg boede hos min mormor, fra jeg var elleve, til jeg var tretten, og der flyttede min mors fætter ind. Han var atten år, og jeg var elleve. Han havde det med — det havde vi for øvrigt

begge to — at gå nogen rundt, når vi var alene hjemme. Og så skete det jo nogle gange, at han legede med sin pik, og den var jo enormt stor for mig, det var fantastisk, og så havde han det med at hænge en bøjle på den og se, hvor meget den kunne bære, og det kunne jeg jo godt lide at lege, og så en dag endte vi ude på hans værelse, og han begyndte at tage lidt på mig, for jeg kunne godt få orgasme, men det tog nogen tid, og jeg havde min egen metode at gøre det på, og så ville han gå ud på toiletet og spille den af, ikke? Og da insisterede jeg ganske simpelt på, at jeg ville med ud og se, når den spermede, og det betog mig meget, det var fantastisk . . . Men jeg tror ikke, der skete noget efter den gang. Han havde piger, der kom. Det var min mormor for øvrigt meget sur over.

Miljøpåvirkning

— *Søren, hvordan gik det så med dig?*

Søren: Ja, der er jo ikke to billeder, der er ens. Jeg har været erotisk bevidst, siden jeg var tre-fire år, altså på almindelig narcissistisk måde, og jeg fik min første orgasme, da jeg var elleve, min første registrerede. Det var med andre drenge på samme stadie — skolekammerater, fætre, og hvad der nu ellers er af den slags. Og det kan godt være, jeg havde udviklet mig fundamentalt anderledes, hvis der havde været nogle jævnaldrende kusiner. Det skal jeg ikke kunne sige.

— *Mon dog?*

Søren: Jeg er en af de sidste miljøpåvirknings-tilhængere her i landet efterhånden. Men da jeg var en fjorten-femten år, kan jeg huske, at min fætter skræmte mig meget, da jeg ville til det igen ved at sige: "Nej, lad være med det, det er noget forbandet homoseksualitet." Så var det ligesom, jeg syntes, at jeg var ved at blive for gammel til den slags. Og så i stedet for at gøre det med mig selv, prøvede jeg at fokusere det over på nogle andre drenge, nogle, der havde alderen til det, altså var et par år yngre. Og jeg kan huske, at jeg lige pludselig fik gigantisk stådreng på, da jeg læste i en brochure om en sommerlejr, at man skulle have korte bukser med. Og så begyndte nogle børn fra tredje klasse at bade sammen med os, da jeg gik i anden real, og jeg kunne ikke lade være med at kigge efter dem. Og så siden begyndte jeg at rende på diverse svømmehaller og badeanstalter, og så da jeg var seksten år, blev jeg vildt forelsket i en fyr på ti år, og det holdt sig i fire år, men det var et meget platonisk forhold og meget frustreret også. Jeg har ikke haft noget tilsvarende siden.

— *Det er ligesom, du kommer med en teori om, at du har fået at vide, at det, du gjorde, var homoseksualitet, og det har skræmt dig sådan, at det har skubbet dig tilbage i barndommen igen. Mener du selv det?*

Søren: Det lyder så enkelt, ikke? Der er

Fortsættes side 6

ikke nogen enkel forklaring.

— *Har det med samvittigheden spillet en stor rolle for Jer? Mange bøsser skal igennem noget virkelig besværligt for hovedet at acceptere, at de er bøsser.*

Søren: Jeg ved det næsten ikke . . . Nej. Ikke, når man er blevet ældre. Hvis der ikke var de lovforbud, og hvis ikke det var, fordi jeg ville smide to års uddannelse og al fremtidig ansættelse i skolevæsenet over bord, så kunne det godt være, jeg ville være mere modig. Men jeg synes bare det ræs med at skulle forklare forældrene, bare at skulle opstille en eller anden attitude, der retfærdiggør, at sådan noget foregår, det har jeg ikke rigtig mod på endnu.

— *Det er der ingen af Jer, der har gjort?*

Jesper: Vi har selvfølgelig ikke forklaret forældrene, hvad vi laver med deres unger, og hvad deres unger laver med os.

— *Har I snakket med andre end Jeresigestillede om det?*

Nikolaj: Ja. Alle mine nærmeste venner ved det. Og har accepteret det. Også heteroseksuelle venner.

Jesper: Nu kommer jeg jo fra et meget borgerligt miljø. Min sædvanlige omgangskreds aner ikke en pind om det. I hvert fald har jeg ikke fortalt dem om det. Det kan godt være, de aner det alligevel. Jeg har aldrig haft de ringeste samvittighedsskrupler. Indtil det startede for en seks år siden, var jeg nok klar over, at jeg var enormt fascineret af drenge og blev forelsket i dem, men at man kunne realisere et erotisk forhold til en dreng, det havde jeg slet ingen forestilling om var muligt. Men da jeg så opdagede, hvordan det er, da opdagede jeg samtidig, hvor villige drengene er. Bare deres vildskab, det får ens samvittighedskvaler til at forsvinde som dug for solen. Så ved man i hvert fald, at det kan umuligt være noget, som skader dem.

Deres identitet

— *Har I nogensinde været i den situation, at I får kontakt med en dreng og får noget erotisk med ham, og så bryder han bagefter sammen af samvittighedskvaler?*

Jesper: Nej. Det foregår på en lidt anden måde. Når man har kendt ham en tre-fire måneder, begynder han at reflektere over, hvad det egentlig er, vi laver, efter at det i begyndelsen bare har været dejligt. Man kan mærke, der sker noget med ham. Han begynder at snakke om, hvad det er, og at det skal man jo ikke sige til nogen, og det er vist egentlig noget, man ikke må. Og så har jeg i hvert eneste tilfælde gjort det, at jeg stille og roligt har snakket med ham. Det tager mellem et kvarter og en halv time at snakke det igennem med ham, og så er han fuldstændig, som han var før igen.

— *Fortæller du også, at for dig er det faktisk ulovligt, det I gør?*

Jesper: Ja, ja. Det kommer jeg somme tider ind på. Jeg fortæller i hvert fald, at han skal ikke have nogen som helst form for skrupler, fordi han kan knalde — eller

elske — med de første tusind fyre, uden at bliver spor bøsse på den grund. Det er jo som regel det, de er bange for. Fordi han også godt kan lide det, kan han jo ikke mindre godt lide piger, hvis det er det, som han vil. Og skulle det endelig være, at han er bøsse, så er det den bedst mulige start på tilværelsen som homofil, ikke?

— *Jo, vi har også snakket om, hvor godt det ville have været for os, hvis vi selv havde oplevet sådan noget — altså på en god måde.*

Søren: Det, som er problemet, det er jo nok, at det er lige præcis i den alder, altså fra tretten til femten, hvor de har ret travlt med at søge en identitet, også blandt deres jævnaldrende.

Jesper: Der har jeg i meget høj grad været ude for, at de beholder deres identitet og har samværet med mig som en slags påhæng. Jeg har været ude for de mest pudsige episoder i den retning. Jeg kendte en femtenårig dreng, som var aldeles vidunderlig at elske med, og han nød det, men han var vild med piger samtidig. Og i de perioder, hvor han havde piger, da havde jeg det bedst med ham — og han med mig. Det er netop fordi, det der bøsse-kompleks hænger i baghovedet på ham. Det stabiliserer ham gevaldigt også at have piger.

— *Men, Søren, har du heller ikke været ude for, at de får skrupler?*

Søren: Jo. Jeg hyggede mig med en nevø, fra han var otte til han var elleve. Det sagde mig ikke så meget rent følelsesmæssigt, men det var meget godt seksuelt. Men jeg måtte efterhånden betale ham større og større beløb for at spille strip-skak og sådan noget, og da han så blev tolv, så ville han ikke mere. Han trak på skuldrene og holdt sig væk, og så holdt jeg også op med at plage ham. Han har nok haft en fornemmelse af, at det gjorde man vist egentlig ikke, dengang.

Jesper: Det kommer ganske an på, hvilket forhold man har til en dreng. Hvis man virkelig har et forhold til ham, så tror jeg ikke, at det overhovedet anfægter ham. Det, der er alfa og omega for ham, er, at han jo oplever det som noget positivt. Han ved, at han har det pragtfuldt. Og så kan det umuligt være noget, der er så forfærdeligt, hvad folk så end siger. Sådan ræsonnerer han.

Forældrenes reaktion

— *Det vil altså sige, at når der er konflikter, kører det på, at drengene er bange for, at de skal blive bøsser? Ikke, at de er bange for, at forældrene skal opdage noget?*

Jesper: Forældrene opdager ingenting, for den eneste måde, forældrene kan opdage noget på, det er, hvis drengene selv siger det til dem. Nej, de er bange for netop at få en identitet, der ligger uden for gruppens, deres egen gruppes.

Søren: Så kan man jo også sige, at man giver dem en del råstyrke, hvis det ellers er

et fastere forhold. Man kan give dem ressourcer af forskellig art, både intellektuelt og følelsesmæssigt, som kan bringe dem adskillige hestehoveder foran deres jævnaldrende.

Nikolaj: Selv om det udvikler sig til et rigtigt erotisk forhold, så er bare det at kunne snakke med en voksen om erotiske og følelsesmæssige ting meget vigtigt for dem. Det er begrænset, hvor meget man snakker med sine forældre om sådan noget, selv om man har et ret åbent forhold til dem.

Søren: Der findes nu — det må dog siges — af og til tilfælde, hvor forældrene ser igennem fingre med det eller ligefrem accepterer det.

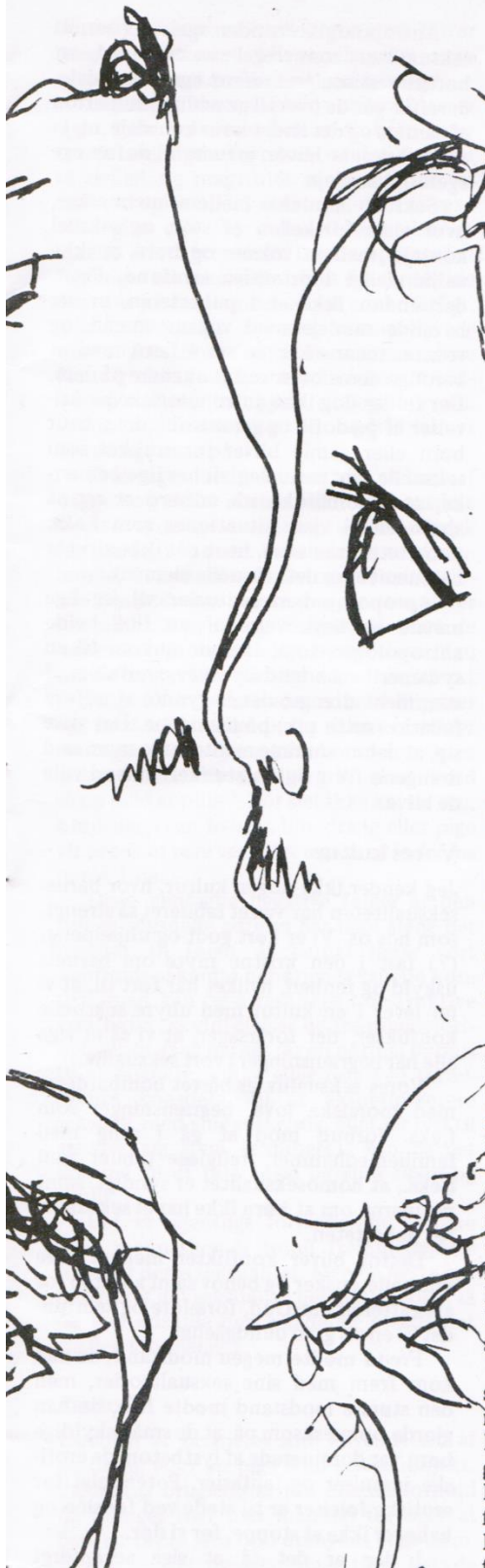
Jesper: I tilfælde, hvor forældres forhold til børnene er dårligt, der reagerer forældrene meget skarpt imod; men i tilfælde, hvor forældrenes forhold til børnene er godt, der reagerer de næsten aldrig skarpt. Tværtimod er de af og til positive. Og det er egentlig meget tankevækkende. I de tilfælde, hvor forældrenes forhold er meget dårligt til børnene, hvor de mest interesserer sig for, om børnene har renset negle og læst lektier og går ordentlig tid i seng, men hvor de iøvrigt ikke har nogen særlig kontakt med dem — sådan et forældrepar kan jo ikke tåle, at deres barn kommer hos en børnelokker. Og det er en blanding af stolthed og jalousi. De kan ikke tåle, at barnet knytter sig til en anden. De føler måske, at de ikke selv har haft overskud nok. ”Og så skal han kraftædemig heller ikke komme hos ham der den anden.” Og hvis de får den mindste anelse om, at der er noget, så ryger det hele op i en spids . . . Vi har en bekendt, der fortalte, at faderen havde et erotisk forhold til sin søn, og at moderen havde det. De hyggede sig sammen, stille og roligt, havde det dejligt i en dobbeltseng sammen. Og der kom vores bekendt ind i det. Han fik et erotisk forhold til sønnen. Forældrene opdagede det, og det endte altså med, at de allesammen hyggede sig. Så sker det, at vores bekendt bliver afløret i en anden sammenhæng, og drengens navn kommer med, og vores bekendt bliver slået i retten. Og så skulle drengens forældre i retten som vidner. Og han fortalte, at det var en festforestilling at se de forældre stå der i retten som vidner. Faderen var ret skrækslagen for, at de også skulle opdage, at han havde haft noget skæg med sønnen. Så blev han straffet, vores ven, og da han så kom ud igen, fortsatte han samværet både med drengen og med forældrene, og det var jo meget ideelt. Sådan kan det altså også gå.

Nikolaj: Men det er sjældent.

Kæmpe belastning

— *Ja, aet er ret forbausende, at I har det så godt, som I har. Vi ville tro, rent umiddelbart, at det var en meget vanskelig situation?*

Søren: Nu må jeg sige, at det er ret

Jesper: Det er en kæmpe belastning.
— *Selv om man synes, det er uretfærdigt?*

Jesper: En kæmpe belastning.
Søren: Det er prikken over i'et, at det er ulovligt. Det er hele kulturen. Jeg ved ikke, hvor meget jeg ville gå ned på et gadehjørne og sige: "Nå, gamle dreng", hvis det var tilladt, men —

Jesper: Det ville jeg! Det kan du tro!
Søren: Nå, ja. Men nu har du også et vist tag på det i forvejen.

Jesper: Der er det at sige til det, at for mig står sådan noget som noget fuldkommen paradoksalt. Jeg kan kende en pragtfuld dreng — jeg kender en i øjeblikket, han er tretten år. Vi har det simpelthen så skønt. Han kommer i week-end'en, og vi sejler eller bader, og så på et eller andet tidspunkt ender vi selvfølgelig i sengen og har det fuldstændig usandsynlig pragtfuldt. Denne skærende kontrast, dette paradoks, at det virkelig er strafbart! At man skulle kunne putte mig i spjældet og ham på børnehjem! Det er simpelthen bare ubegribeligt! Og at han skulle blive udsat for politiets afhøring og alt det der — hele maskineriet. Det er sådan set den største skrumpel, jeg har.

Nikolaj: De vil garanteret tage skade af sådan en afhøring, hvis de ikke er meget forhædede i forvejen.

Søren: Det er i og for sig den eneste berettigede samvittighedskonflikt: det, at man tager ansvaret for et forhold til et menneske, der måske skal ud og forsvare sig over for de samme, som man selv skal, og som ikke har de samme ressourcer til at tage den kamp op.

Jesper: Ja, vi andre, vi er sgu forberedt på det, men sådan en stakkels dreng, der bliver kørt ind i hele afhøringsmaskineriet, bliver krænket på det mest grusomme. Man får virkelig ting ud af ham. Det er ikke rart at tænke på.

Nikolaj: Så kan man også, synes jeg, have enormt dårlig samvittighed over for forældrene — at man faktisk røvrer dem. De er jo ikke klar over, hvad der egentlig foregår, vel? Og hvis det så kommer frem, hvad vil de så synes om en? Den skuffelse, de kommer ud for, den synes jeg er ret glen.

Jesper: Spørgsmålet er, hvad der ville ske med ham, jeg kender nu, og med hans mor, som jeg er kolossalt gode venner med. Hvordan ville hun egentlig reagere, hvis det gik op for hende, at der sker sådan noget? Det ville være stridende imod enhver sund fornuft, hvis damen reagerede negativt. Det kan kun være hendes mærkelige fordomme... Fordi hun ved hundrede procent, at ungen har det pragtfuldt, så snart han er sammen med mig, og at han elsker mig ud over alle grænser.

Søren: Jeg tror også, at hvis forældrene ved, at barnet har haft det godt, så kan det måske være, de vil insistere på, at forholdet bliver afbrudt, men ligefrem gå direkte til politiet tror jeg ikke, de vil. Hvis man kender dem i forvejen, vil de jo nok ifølge almindelig konventionel høflighed henven-

de sig først og spørge, om det også er rigtigt, det der, eller hvad pokker de skal stille op.

Jesper: Det er jo igen paradoksalt, at erotik er noget suspekt, når det nu er det dejligste af alt, ikke? Jeg kan sidde hos den fyrs mor med hendes søn i armene. Han kommer og klamrer sig til mig, lige så snart jeg sætter mig ned. Vi kan bogstavelig talt kysse hinanden, kæle for hinanden, men i det øjeblik at hun bare får en mistanke om, at jeg tager ham på tissemanden, så er det straks noget andet. Så snart den tissemand er inde i billedet, så er det pludselig noget svinisk. Det er jo meget besynderligt, hvis man skal se nøjternt på det.

Samvittighedskvaler

— *Jamen, så er det da egentlig mærkeligt, at du kan sidde og omfavne ham, mens hans mor ser på det?*

Jesper: Det er ham, der omfavner mig. Tja. Sådan er det bare. Han er et meget nyt bekendtskab, det er kun tre-fire uger gammelt. Han er kammerat til en, jeg kendte. Kom ud og besøgte mig, og han kastede sig lige i favnen på mig, puttede sig. Så kom hans mor ud en dag, hun skulle jo hente ham. Så spiste vi middag, og så blev jeg inviteret hos dem en dag.

— *Er det en enig mor?*

Jesper: Ja. Det vil sige, hun havde nogen boende, en bøsse, men så snart hun traf mig, så smed hun ham ud. Og så kommer man altså ud i den situation endnu engang, at det kan jo være, hun ser et nyt mandfolk i familien i mig. Det skal man være lidt forsigtig med.

— *Tror du ikke, hun opfatter det som om, at drengen bare har enormt behov for en far?*

Jesper: Jo, det er selvfølgelig det, hun gør.

Søren: Der er jo altså også også pædofile, der har væsentligt sværere samvittighedskvaler, end vi har.

Jesper: Ja, det er der da.

— *Er det noget, I får frem på Jeres møder?*

Jesper: Ja, og hvor vi ellers træffer dem. Der er pædofile, der er så skræmt af deres indre konflikter, at de ikke engang tør være sammen med os andre.

Søren: Vi har et eksempel på en fyr, som blev afskediget fra en skole for nogle år siden. Han er simpelthen med jævne mellemrum indlagt for skizofreni. Han har stor lyst til det, men han kan ikke: der er en tærskel, der er for høj. Og derfor er han selvfølgelig heller ikke med blandt os, for når man er for frustreret til at kunne foretage den erkendelsesproces, så er man også for frustreret til at være med i sådan noget arbejde.

Jesper: Han er ikke alene frustreret. Han er direkte forarget på os andre.

Søren: Åh, ja. Både og. Hans konflikter ville nok forsvinde, hvis han fik lejlighed til at prøve at være med.

Jesper: Ja, det er helt sikkert.

forfælelige, hvordan vi klarer os, men jeg bliver ærlig talt også ret frustreret af det her. Man har jo ikke den følelsesmæssige kontakt, som almindelige bøsser har mulighed for at tilfredsstille enten på bøssebar eller andre steder, eller som almindelige heteroseksuelle har ved at gå på diskotek og sådan noget.

— *Og så det, at man ved, at det, man gør, er ulovligt?*

••

BØRN OG SEX

Den snerpede og usaglige holdning, mennesker har over for det seksuelle, ses tydeligt, når barneseksualiteten kommer på tale — især når der tillige kommer *en mand* med ind i billedet. I vore dage reagerer de fleste forældre desværre stadig med afsky og rædsel, så snart deres børn viser det mindste tegn på seksuel nysgerrighed. Hvorfor gør de egentlig det?

Rødderne til denne holdning skal søges i de samfund, der eksisterede før, Jesus blev født!

Israelitterne

Jøderne vendte tilbage fra deres landflygtighed i Ægypten o. 1580 f.Kr. og kom igen i slaveri i Babylon o. 597 f.Kr.

Før det babylonske slaveri havde israelitterne en liberal indstilling til seksualitet. De mente, at det var udmærket, hvis en mand havde et seksuelt forhold til en ven, men *ikke* til en tjener, som han kunne tvinge eller true til forholdet. Det var *tvungen*, og ikke selve den seksuelle handling, som blev fordømt.

Sex spillede for øvrigt en vigtig rolle i den israelske kultur, idet sex indgik i de religiøse ritualer i templerne, hvor der både var drenge og piger til rådighed for de besøgendes velbefindende.

Da israelitterne vendte tilbage fra det babylonske fangenskab, havde de ændret indstilling. Kønslige forbindelser uden for ægteskabet og homoseksuelt samvær mellem mænd var forbudt. De var ikke interesserede i kønslige forbindelser mellem kvinder. En kvindes seksuelle værdi bestod ganske enkelt i, om hun var krænket, d.v.s. om jomfruhinden var intakt. Da israelitterne antog, at jomfruhinden ikke blev brudt ved homoseksuel kontakt mellem kvinder, havde kvinderne frie hænder til at elske hinanden.

Kristendommen

Kristendommen antog næsten alle de seksuelle hæmninger, indskrænkninger og forbud, som israelitterne havde udviklet i de senere stadier af deres kultur, og gjorde dem til en del af *den kristne tro*. Det er disse tabuer og hæmninger, som vi stadig kæmper mod i dag, idet disse normer efterhånden anses for at være naturlove. Normerne har dog altid været — og er stadig — slet og ret *stammeskikke*.

Det er helt i orden med love i et samfund, men her er der sket en forveksling mellem stammeskikke og naturlove, hvilket har resulteret i, at mange mennesker stadig lider under had, angst, forfølgelse og hyklere p.g.a. en seksuel orientering, der går imod en 2.500 år gammel stammeskik!

Siden kristendommens annekktion af israelitternes seksualbillede er seksualitet blevet betragtet ud fra et *moralsk* synspunkt. Og selv i dag er det desværre en kendsgerning, at masser af mennesker forveksler *moral* og *viden*, især på det seksuelle område.

Grækerne

Det er ikke min mening at uddybe grækernes ynglinge-kærlighed. Jeg vil blot lige slå fast, at det indebar langt mere end selve det seksuelle aspekt.

Før grækerne var det skønneste køn det mandlige, og deres skønhedsideal blev legemliggjort i drenge og yndlinge, hvilket tydeligt ses i deres kunst og litteratur.

Før grækerne var det en norm, at enhver mand udvalgte sig en dreng eller en yndling, som han *primært* opdrog i mandlige dyder, dels gennem daglige belærende samtaler, dels ved at være et godt eksempel. *Sekundært* blev drengen opdraget i sexlivets glæder.

I de doriske stater regnedes det endog for en pligtforsømmelse, hvis en mand ikke tog en yndling til sig, og det var meget skamfuldt for en dreng, hvis han ikke havde en ældre ven. Som regel overgav en mand sin dreng til sin bedste ven, for at denne skulle tage sig af drengens åndelige såvel som seksuelle opdragelse.

Romerne

Når romerne lå til bords med deres slægtninge og venner, var det ikke ualmindeligt, at de imens blev underholdt af piger og drenge. Når de havde fornøjet sig tilstrækkeligt med at "se", blev der ofte hentet unge mænd ind, og disse begyndte så at fornøje sig med pigerne og drengene. Liveshows er altså ikke en moderne underholdende og stimulerende opfindelse.

Underholdningen kunne også være, at Martial f.eks. læste digte op, hvoraf dette er et brudstykke:

Mildt som en eng, når den fugtes let af en passende byge,
sødt som en krans på det salvede hår med baldrian i —
sådan dufter dit kys Diadumenus, grusomme dreng.

Gid du gav mig det helt uden at spare på det.

Andre kulturer

I vore dage vender man som regel sin interesse mod antropologers undersøgelser af såkaldte primitive kulturer for at se på, hvor store variationerne er i den seksuelle adfærd.

Antropologiske undersøgelser viser, at seksuallivet som regel starter med, at børnene stimulerer deres egne kønsdele, derefter går de over til gensidig stimulation af samme og det andet køns kønsdele, og jo ældre børnene bliver, jo mere vil de forsøge egentligt samleje.

Seksuel kontakt mellem mennesker, hvor aldersforskellen er stor, og seksuel kontakt mellem voksne og børn er ikke ualmindeligt i primitive samfund. Piger, der endnu ikke er i puberteten, er set havende samleje med voksne mænd, og voksne mennesker er set i færd med at berolige deres børn ved at onanere på dem. Der findes dog ikke antropologiske beskrivelser af pædo-fili og gerontofili, d.v.s. hvor børn eller gamle bliver foretrukket som seksuelle partnere. Jeg vil her lige bemærke, at sadomasokistisk adfærd er ret så almindelig i visse situationer som f.eks. pubertetetsritualerne, hvor det ikke altid er helt nemt at se det seksuelle element.

Apropos pubertetsritualer vil jeg lige nævne en beskrivelse af en flok hvide antropologer, som, idet de ankom til en sydamerikansk landsby, blev overfaldet af stammens drenge, der begyndte at udføre fellatio (sutte pik) på mændene. Det viste sig, at denne stamme mente, at jo mere sæd drengene fik i sig, jo stærkere mænd ville de blive.

Vores kultur

Jeg kender ikke nogen kultur, hvor barneseksualiteten har været tabueret så strengt, som hos os. Vi er kørt godt og uhjælpeligt (?) fast i den kristne myte om barnets uskyld og renhed, hvilket har ført til, at vi nu lever i en kultur med uhyre seksuelle konflikter, der forårsager, at vi så at sige alle har begrænsninger i vort seksualliv.

Vores seksualliv er blevet bombarderet med moralske love, begrænsninger som f.eks. forbud mod at gå i seng med familiemedlemmer, religiøse tabuer som f.eks., at homoseksualitet er syndigt, samt normerne om at børn ikke har et seksualliv før puberteten.

Derfor bliver konflikter mellem vore seksuelle ønsker og behov samt angsten for afstraffelser fra Gud, forældre og samfundet til en vis grad uundgåeligt.

Freud mødte megen modstand, da han kom frem med sine seksualteorier, men den største modstand mødte han, da han gjorde opmærksom på, at de små uskyldige børn var dominerede af lystbetonede erotiske impulser og fantasier. Potentialt for erotiske følelser er til stede ved fødslen og behøver ikke at stoppe, før vi dør.

I dag er det så at sige accepteret videnskabeligt, at et menneskes seksualitet viser sig tidligt i dets liv, samt at den psykoseksuelle udvikling har en betydelig rolle i et menneskes personlighedsudvikling.

Videnskabeligt, ja. Men desværre ikke blandt befolkningen og politikerne, hvor man stadig sidestiller begreberne *sex* og *synd*.

Noget af det første, børn erfarer, er, at

deres krav om seksuel fornøjelse bliver nægtet, ignoreret eller behandlet som noget aldeles skamfuldt og uanstændigt.

Ligningen umoralskhed = seksualitet, er dybt forankret i vor kultur. Et barn lærer fra dets tidligste barndom, at det er noget så dejligt og pragtfuldt at gå, at tale, at male, at spise op, at sove etc., men at sexe eller give efter for seksuelle impulser er aldeles ikke accepteret. Barnet oplæres i at fornægte sin seksualitet, idet det får at vide eller får på fornemmelsen, at sex er farligt, ækelt, fjendtligt, snavset, væmmeligt og umoralskt. Som regel forstærkes disse fornægtelser (negationer), hvis barnet vokser op i et religiøst hjem, så begreber som synd, selvbesmittelse og andre tabuer bliver lagt oven på.

Erfaringer med børn har vist, at børn af begge køn elsker at røre ved deres kønsdele og giver tydelige visuelle og auditive udtryk for glæde, når deres kønsdele bliver stimulerede, f.eks. under bade- og puslesituationer. Små drenge og små piger stimulerer henholdsvis penis og klitoris, så snart de behersker de nødvendige bevægelser. Men denne motoriske færdighed bliver stærkt forfulgt i vort samfund med misbilligelser og straf. Det lille barns hænder bliver gentagne gange fjernet fra kønsdelene med udbrud som: "fy din lille gris" eller "hold så op med at pille". For slet ikke at tale om, hvad der sker, hvis en lille dreng eller pige vil prøve at røre ved eller lege med faderens penis. Uha.

Disse gentagne negative følger af den tidlige seksuelle adfærd har ikke alene det resultat til følge, at barnet lærer vort samfunds såkaldte behørig seksuelle kontrol, men kan også resultere i destruktive konflikter, skyldfølelser og fremmedgjortehed. Hver gang barnet får en normal impuls til at onanere, kikke eller røre ved forældrenes kønsdele, til at eksperimentere seksuelt med sine søskende, eller får lyst til at vise sig frem (exhibere), kan barnet komme til at føle angst og/eller skam og skyld.

Det er egentligt forbavsende, at ikke flere mennesker er totalt fremmedgjorte over for deres seksualitet. Men de fleste har integreret det seksuelle i personligheden, så de kan adskille den tilladelige seksualitet fra den tabubelagte.

Pædofili

Pædofili er defineret som anvendelsen af en dreng eller en pige som seksualobjekt. Pæderasti bruges især om mænds forhold til drenge, især hvis manden forsøger at føre sit rejste lem op i drengens endetarm. Derfor er det også kommet til at betyde analt samleje. Herved har de fleste mennesker fået det billede af en børnelokker, at det er en mand, som vil "misbruge" og "molestre" et barn.

Virkelighedens børnelokkere er imidlertid som regel en mand eller en kvinde, der har et behov for en seksuel kontakt med børn, som regel ved at kæle for børns kønsdele, samt ved at børnene kæler for hans eller hendes kønsdele. Der er sjældent

tale om direkte samleje. Lokkerne er som regel venlige mennesker, der ikke er ude på at gøre børnene ondt. Tværtimod vil de gerne give børnene noget af den kærlighed og varme, som mange børn stadig savner i deres hjem. Hvis en børnelokker behandler et barn kærligt og blidt, vil barnets seksuelle nysgerrighed få et tilfredsstillende forløb sammen med det voksne menneske.

Mange af Jette Bach's og mine kvindelige klienter kan huske, at de som børn var ude for seksuelle tilnærmelser fra voksne mænd, og disse er som regel fra den nærmeste familie, d.v.s. deres far, bror eller onkel.

Småpiger bliver næsten altid omtalt som nogle små, uskyldige væsener, der elsker at lege med dukker. Men disse søde puslinger kan også få lyst til at skifte dukken ud med et levende menneske, og så kan de være nogle meget indsmigrende voksenlokkere.

Hvis voksne mennesker opdager, at der foregår kærlige befølinger af kønsdelene mellem et barn og en voksen, begynder de som regel straks at råbe på politi og børneværn. Og det selv om man efterhånd-

den ved, at den seksuelle adfærd i almindelighed ikke på nogen måde er skadelig for børnene.

Pudsigt nok er der ingen, der råber på politi og børneværn, fordi forældre indpoder en kolossal livsfjendsk seksualskræk i unge mennesker.

Mange mennesker har opsøgt Jette og mig på vores seksualrådgivningsklinik med seksuelle traumer grundet en forkvaklet seksuel opdragelse. I psykologisk litteratur kan man læse, at årsagerne til menneskers seksuelle problemer senere i livet ofte er, fordi de har været udsat for voldtægt som barn, udsat for en børnelokker eller udsat for seksuel forførelse. Men her er vi meget tvivlende, idet vi ud fra vort klientmateriale har adskillige eksempler på, at en mand eller en kvinde er blevet forført (?) som barn uden at have erindringer om det seksuelle, da de f.eks. opdagede, at der var blod på undertøjet, om den ubehagelige lægeundersøgelse, om politiets detaljerede udspørgen, om turen i politibilen for at finde forbryderen.

I langt de fleste tilfælde er det ikke den seksuelle handling, men *miljøets reaktioner*, som giver et menneske seksuelle skyldfølelser og præger det resten af livet.

Konklusion

Den psykiske oplevelse ved seksuelle handlinger med børn er meget afhængig af barnets seksuelle opdragelse samt de historier, børn har hørt om børnelokkere.

Det barn, som i forvejen er skræmt, og hvis forhold til kønslivet er fuldt af forbud og angst, er naturligvis særlig udsat for at kunne lide psykisk overlast.

Rent ud sagt vil det sige, at det faktisk er forældrenes skyld, hvis deres barn tager skade af et uskyldigt møde med en børnelokker. Det er op til forældrene at dække deres børns seksuelle nysgerrighed. Dels ved at væge nøgne, så børnene kan se og vænne sig til nøgne mennesker. Dels ved at lade børnene røre og snuse, i den udstrækning børnene nu har lyst til det. At røre samt at se gælder i denne forbindelse også, hvis fars tissemand er stor.

Jeg har ikke været inde på de fysiske skader — ødelæggelser af kønsorganer og endetarmsmusklen. Det er vold, og vold mod børn er selvfølgelig noget, som børn må beskyttes imod. Det gør vi imidlertid ikke ved at fortælle dem uhyggelige historier om slemme mænd. Herved risikerer man nemlig, at børnene skriger op, når en mand kontakter dem, og denne skrigen og hylen kan gøre manden så bange, at han ikke mere ved, hvad han gør, og måske ender med at myrde barnet i panik.

Det er forøvrigt sjældent, at et barn bliver dræbt eller invalideret af en børnelokker. I forhold til trafikdræbte og trafikinvaliderede børn, er det så få, at det ikke engang er værd at ofre papir på at skrive om det.

Det barn, der har et roligt, naturligt og ikke angstfyldt forhold til kønslivet, kan opleve temmelig meget, uden at der sætter sig uheldige psykiske spor. ●●

BØRNEMAGT NU

— eller til næste generation?

Børnemagt startede for 5-6 år siden med at samles hos slumstormerne i Stengade. De fleste af børnene kom fra kvarteret derinde, Stengade — Ravnsborggade — Ryesgade. De følte sig mere respekterede hos slumstormerne, kunne hygge sig, snakke og være i fred. De var 10-15 børn, hvoraf de fleste var drenge, de mener selv, at det er fordi pigerne får en anden opdragelse, og at de er mere bange.

Miljøet omkring Stengade er ikke det mest børnevenlige, en lille dødsyg baggård, gadehjørnet eller forældrenes små 2-værelser med fjernsyn. Derfor fandt disse halvstore børn sammen hos slumstormerne, hvor de så småt begyndte at få en politisk og social bevidstgørelse. Den første plakad, de lavede, sagde kort og godt: "Du er barn — du er undertrykt". Et par år var der ikke rigtig nogen fast struktur eller samling over Børnemagt, de havde ikke deres eget sted, var stadig underlagt de voksnes samfundsnormer.

Deres første selvstændige demonstration blev lavet d. 1. okt. '72, hvor de opfordrede alle, der havde stemmeret, til at tænke på, hvis fremtid de stemte for ved EF-afstemningen. De var ca. 200 børn, der gik rundt i skolerne og ungdomsklubberne for at fortælle, bevidstgøre og uddele stemmesedler samt samle underskrifter mod EF, altså for at bevise, at børnene bestemt ikke var tilfredse med at komme ind i "Fællesmarkedet".

Dagen efter fik de nogle lokaler i Huset, som de brugte til pjækkeskole, her kunne børn gå hen, når de pjækkede, så de slap for angsten for at møde en af lærerne på gaden. De lavede løbesedler, hyggede sig og prøvede at finde ud af, hvad der var galt. 3 mdr. senere blev de smidt ud, fordi de ikke havde betalt husleje — stor opstandelse, politi, røde faner — salmialsspiritus — midt om natten. De havde ansøgt kommunen om betaling af lejen på lige fod med andre grupper, men det kunne ikke lade sig gøre, fordi de "kun" var børn. Derfor lavede de en lille demonstration til et Borgerrepræsentantskabsmøde. De smed en masse udfyldte ansøgningsskemaer om tilskud til lokaleudgifter ud over hele borgerrepræsentationen, råbte STOP PAPIRVÆLDET og "gi' os nogle lokaler" og spændte ud af rådhuset, inden hele alarmsystemet blev sat i gang. Alle slap væk.

Engang var de indbudt til TV Focus-udsendelse om børn, de havde fået at vide, at de skulle stille en masse spørgsmål, men fik kun eet igennem, hvilket de ikke engang fik svar på. Atter engang røvendt.

En uges tid havde de besat en tom villa i Ballerup. Der skulle bygges en motorvej, og en masse lækre villaer skulle fjernes. I løbet af den korte tid, de havde været der, havde

huset været samlingssted for omkring 200 børn i løbet af en dag, og da politiet kom for at fjerne Børnemagts-folkene, var et par hundrede skolebørn til stede for at sympatisere.

Børnene blev mere og mere bitre og var med ved anti-Nato-demonstrationer, lavede aktioner mod juntaen, uddelte foldere og pjecer om børn til børn, skrev BØRNEMAGT NU!! Alle vegne, hvor de fandt det nødvendigt, satte de plakater op og gjorde ellers, hvad de kunne for at få de voksne til at indse det urimelige i undertrykkelse af børn. "Lær os at tænke, så skal vi nok selv klare resten", bad de forældre og lærere.

Senere fik de en barak på Christiania, hvor de barrikaderede sig bag lukkede døre med adgang forbudt for voksne. Dette hus brændte ned, og de fleste christianitter incl. Børnemagt mener, at branden var påsat for at genere dem.

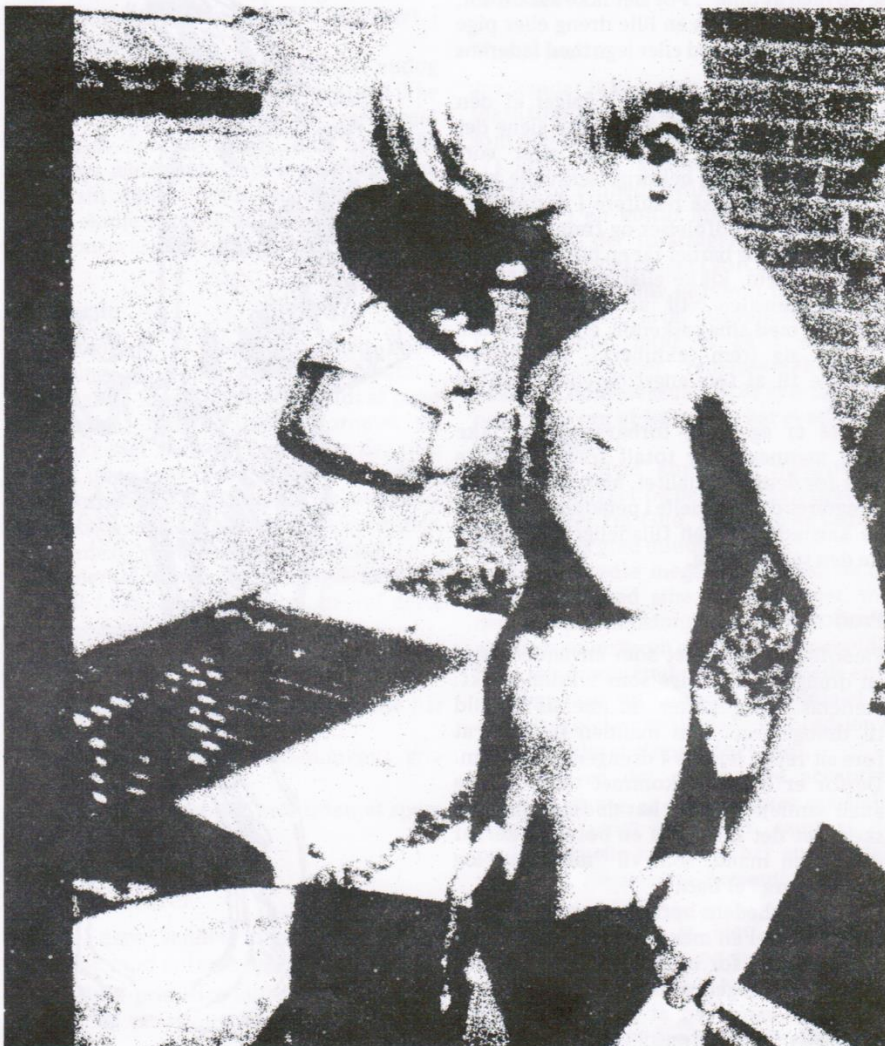
Sommeren '73 lavede de et stort num-

mer ud af at fortælle, at de havde lavet en lejr for børn, hvor de lærte at kaste med Molotov-cocktails, pressen troede blindt på dem. Jo værre — jo bedre.

Nu er de flyttet ind i Multimediehuset på Christiania, bruger deres tid og energi på at skabe hygge i de gamle lokaler — er med til at drive et værtshus — er meget bevidste, modne og selvstændige.

Tror på, at Christiania bliver bevaret, for "så ved de da, hvor de har os, og så er det jo forøvrogt også mere praktisk at lade os blive, hvor skulle de ellers gøre af os".

De er stadig aktive med aviser og foldere, men de er knap så aggressive som tidligere. Tænker ikke på fremtiden og den sociale tryghed, men lever her og nu. Familie og børn er begreber, de helst ikke vil kendes ved. De har selv gjort deres bedste for at nedbryde kønsrollerne indbyrdes. De kommer efterhånden godt ud af det med deres forældre, men vil ikke selv leve i den borgerlige tosomheds tilværelse. Jeg kom for at snakke om børnelokkere og lokkerbørn. Børnelokkere, nej, det var noget fra dengang, man gik i børnehaven, nogen, der ville gi' een bolcher. Lokkerbørn? Jah, drengene kendte godt begrebet "trækkerdrenge" på Rådhuspladsen, det var en let måde at tjene nogle penge på. De var enige om, at de mænd, der samlede

drengene op, for det meste havde et stort kontaktbehov, og at det ikke altid var det seksuelle, der var det primære. For øvrigt var det lige så tit drengene selv, der spillede op, så man kunne ikke kalde mændene for børnelokkere. Det er mest folks perverse tanker, det gør ordet børnelokker til noget negativt, f.eks. er det vel også børnelokkeri at sælge hash til os, men det er da ikke negativt. Man har jo også altid sin frihed til at sige NEJ. Rent seksuelt er de meget frisindede, og de fyre, jeg snakkede med, havde haft deres første seksuelle oplevelser med andre drenge og mente, at biseksualitet måtte være løsningen, KÆRLIGHED MELLE MENNESKER.

En pige fortalte om en episode for ganske nylig, hvor en anden pige var ved at blive udsat for lidt af et voldtægtsforsøg. Hun havde været hende for at tisse, og det var der også en mand, der havde været. Da hun var færdig, var han kommet hen til hende og havde sagt: Jeg vil knalde med dig", men hun svarede, at det da var en gensidig sag, hvis man skulle knalde, og at hun da bestemt ikke havde lyst til at knalde med ham. Og mere var der ikke blevet ud af

Allan Sørensen

Interview med Henrik: HVORDAN ER DET AT VÆRE LOKKERBARN

Anledningen til dette interview er, at vi med et personligt eksempel vil prøve at sige noget om børns forhold til sex og børns seksuelle relationer til voksne. Vi er interesseret i at vide noget om, hvad der kan ligge bag et barns seksuelle tiltrækning til voksne. Det viser sig, at det som regel er barnet, der søger kontakt med "børnelokkeren" — og ikke omvendt. Vort syn på seksuelle forhold mellem børn og voksne er forvrænget og bygger i meget lille udstrækning på fakta.

Interview med Henrik:

A: Fortæl om dine første seksuelle oplevelser. Hvor gammel var du, og hvordan foregik det?

H: Jeg var 12 år, da jeg havde min første seksuelle oplevelse. Jeg gik til skolesvømning på Charlottenlunds badeanstalt. Jeg var meget optaget af mændene der — måske fordi jeg var alene med min mor, og ikke havde kontakt med mænd hjemmefra. Jeg kan huske en episode, hvor en kammerat og jeg fik øje på en fyr, der lå med pikken ned mellem brædderne. Vi syntes, at det var dødspændende og tænkte på, at han nok havde problemer med sin pige!

En dag, da jeg stod i kø ved iskiosken udenfor badeanstalten, fik jeg øjenkontakt med en fyr på 18—20 år. Han kiggede meget på mig. Da jeg gik ind igen, så jeg, at han stadig stod og kiggede og vinkede — og så troede jeg, at det måske var en, jeg

det. Denne holdning til sex: Man elsker, når man har lyst og med hvem, man har lyst til, er gennemgående hos Børnemagts-folkene.

De vil gerne være med til at skabe nye samfunds-normer og har allerede været med til lidt af en revolution. De regner selv med, at næste generation (deres evt. børn, børnene på Christiania) vil kunne skabe de samfundsnormer, de har været med til at kæmpe for.

Fremtiden ser også lys ud for dem, de skal være med som medinstruktører på en ny film om børn af Lasse Nielsen og Ernst Johansen, der lavede "La' os være".

Jo, Børnemagtsfolkene er kommet et skridt videre, men der er stadig meget at kæmpe for, og hvad med alle de børn og unge, der ikke har mod til at gøre oprør — hvis forældre synes, at Christiania er en svinesti, og som overhovedet ikke kan se noget positivt i, at børn og unge bliver bevidstgjort om deres muligheder og samfundets umuligheder. Hvor er de på vej hen her i 70'ernes krisetider. Kan de nøjes med bare at ha' et sted og sove og få et par måltider mad om dagen, eller ønsker de at bevare alle 60'ernes materielle goder? ●●

kendte! Jeg forstod ikke rigtigt bevidst, hvad det var for noget, men jeg kunne ikke styre min nysgerrighed længere, så jeg tog mit tøj og gik ud igen, og så lokkede han mig med over på et toilet i nærheden. Først rørte vi ved hinanden, og bagefter spillede han pik på sig selv, medens han suttede den af på mig. Bagefter spændede han af sted, alt hvad han kunne. Jeg tog hjem, vildt opfyldt af tanker om det, der var sket. Jeg sad sammen med familien i haven og drak kaffe, og så tog jeg tilbage for at se, om han var der igen. Det var nyt og spændende, så jeg havde lyst til at prøve mere! Fra det her tidspunkt begyndte jeg at lægge mærke til, hvad der foregik rundt omkring. Jeg havde fundet ud af, hvad det drejede sig om, og fra nu af var det mig, der tog initiativet!

A: Havde du seksuelle oplevelser sammen med kammerater?

H: Jeg kom sammen med kammerater indtil det her punkt, og vi havde også noget seksuelt sammen — vi onanerede sammen o.s.v. Jeg var meget sammen med to andre drenge. Da jeg begyndte på "rigtige" mænd, mistede det ligesom interessen med de andre. Jeg fik mere ud af det med de ældre, og jeg lærte meget hurtigt at blive skrap til sex. Der er mange flere muligheder i de voksnes sexliv end i et barnesexliv, der er mere fnisende.

A: Hvor fik du dine kontakter?

H: Da badesæsonen var forbi, begyndte jeg at komme på herretoiletter — hver

eneste dag når jeg var færdig med skolen. Hele min tid gik med det. Det var så skønt, og det blev hurtigt mere og mere. Ved badeanstalten var det altid mig, der tog initiativet. Jeg arrangerede en fejl ved cyklen og kom hurtigt i snak med nogen. Men der var ikke så mange, der turde have sex sammen med så ung en fyr. Alligevel var jeg sammen med bunker af mænd. Der var en, som jeg kom hos jævnligt. Jeg føler ikke, at det var dårligt, at jeg var sammen med så mange forskellige. Jeg var ikke interesseret i faste forhold — det var kun noget jeg brugte, når alle andre muligheder var udtømte.

A: Hvad med dit forhold til piger? Havde du svært ved at acceptere dig selv som bøsse?

H: Næh, mit forhold til piger var godt. Jeg følte kun, at det, jeg gjorde, var så dejligt. Det var nye oplevelser hele tiden, og jeg havde ingen skyldfølelser overhovedet. Da jeg blev konfronteret med, at det, jeg gjorde, var forbudt, begyndte jeg at lyve min alder opad.

A: Fortalte du dine kammerater om dine oplevelser?

H: Nej, jeg var meget bevidst om, at det hele skulle holdes tys-tys. Jeg levede en tredobbelt tilværelse. Jeg havde et sæt løgne derhjemme, et sæt overfor mine venner, og så en ekstra historie, hvis de første skulle blive afsløret. Jeg sørgede for hele tiden at være dækket ind af et sikkerhedsnet af løgnehistorier. Jeg havde besluttet mig til, at hvis noget blev opdaget, skulle jeg nok tage min del af skylden. Da jeg nåede op til at kunne sige, at jeg var 18, fik jeg først en rigtig god samvittighed. Nu kunne jeg tage hele skylden på mig, tænkte jeg.

A: Det var ikke så mange, du så flere gange?

H: Nej, jeg kan huske, at der var nogle, som jeg gerne ville se igen. Men det hele var meget svært, fordi det foregik på det

Fortsættes side 27

KVINDEFESTIVAL OG KVINDEKULTUR

I week-enden d. 23.-24. august løb den anden kvindesfestival herhjemme af stablen i Fælledparken. Denne gang var det kvinde-år og krisetid, og det kom til at præge festivalen, efter min mening til det bedre. Det er vigtigt, at vi tilegner os så meget viden som muligt i en tid, hvor vi bliver snydt i hoved og røv. Det føltes som en stor opmuntring, da Angela Davis om søndagen udtrykte sin glæde og overraskelse over at så mange kunne samles om så politisk et slogan: Ingen kvindekamp uden klassekamp, og ingen klassekamp uden kvindes-kamp.

Vejret holdt, selv om det så truende ud. På trods af skyggerne var der mange derude, ca. 30-40.000. Det var flere end sidste år og flest om søndagen. Der var diskussionstelte om sociale nedskæringer, om arbejdsmarkedsforhold, om kvinder over 40, om lesbianisme, om rengøring. KRIM havde et telt derude, og desuden var der et børnetelt, bogbod og filmtelt og flere telte — jeg var ikke inde i dem allesammen.

På tribunen var der musik, teater og taler.

Et teaterstykke om gravide kvinder rettede et frontangreb på modermyten, og hvad den kan bruges til. Kvinderne, der truttet rundt på scenen som lallende børn, der selv skulle have nogle små dukkebørn, var dygtige, og replikkerne sad lige i øjet. Sådan nogle tekster skulle være til at købe — de udtrykte så mange typiske holdninger og reaktioner, der kan bruges til oplæg, til artikler og arbejde i andre forbindelser.

Der var teater af Solvognen, en ikke særlig klar eller vedkommende sangerinde-sekvens a la bakkesangerinderne og en vidunderlig satire over den store mand og hans hengivne kvinde, Nora i værste udgave, der lå henad gulvet i dukkehjemmet og læspede replikkerne frem på babysprog i stilen "Du stoor mand — jeg lille kvinde. Du beskytte maj — jaj svag pige, du passe på lille kvinde. . ."

Af musikken var Lone Kellerman søndag eftermiddag netop så dejlig, som hun altid er — hamrende dygtig, varm, i stand til at få en intim kontakt med kæmpepublikummet ude på græsset. Hendes kogende engagement kan tåle at sammenlignes med de bedste sangere — Ray Charles, Janis Joplin, Ella Fitzgerald. Hun fås ikke bedre. Hendes backing-gruppe var for svag til hendes format.

Ellers var der ikke nogen sydende højdepunkter med dans som sidste år, da det tyske Frauen-rock-band gik på scenen og spillede, så hele Fælledengyngede, eller da rødstrømperne sang om Kaj. Musikken var gennemgående for svag i år efter min mening.

Meget af mislydene skyldtes ydre omstændigheder som vrøvl med mikrofonerne, kort forberedelsestid, kort samspilsperiode. Men der hersker af og til en udpræget skræk for kvalitet og kendte navne, og det, synes jeg, er en een-øjet opfattelse: det er klart, at vi som kvinder ikke ønsker at føre stjerne-dyrkelsen videre i sin værste form, men i det øjeblik, vi er klar over det usunde i alle de myter, der hænger ved kunstnerne, kan vi også bedre udelukke dem. Det kan ikke være forkert at tilstræbe et højt niveau af kvalitet samtidig med, at man forsøger at honorere kravet om u-professionalisme. Der må være mange amatør-grupper, der lyder bedre.

Først talte Bente Hansen om parolen. Hendes tale er offentliggjort i bladet "Kvinder", der udkom pr. 1. okt.

Annie Warnock (hun er socialrådgiver og blandt de kvinder, der besvarer kvindes-bladets brevkasse) gav et meget rammende billede af mange kvinders hverdag, på skifteholdet, på kontoret, bag disken: "Vi kvinder med femtenårige kan deles i to grupper lige for tiden: de, der skal have konfirmation til efteråret og de, der ikke skal! . . ." "pengene slår ikke til, og det lægger et ekstra pres på hele familien. Manden begynder at brokke sig. . . han ved godt, maden er blevet dyr — men så dyr! . . . Når den store fylder femten, skal han have den knallert, som han er blevet lovet gennem flere år — om det så skal koste husmoderen noget overarbejde. . ."

Kvinder over 40

Margrethe Bjerg talte om kvinder over 40: "Jeg står her for at tale for de over 40-årige kvinder.

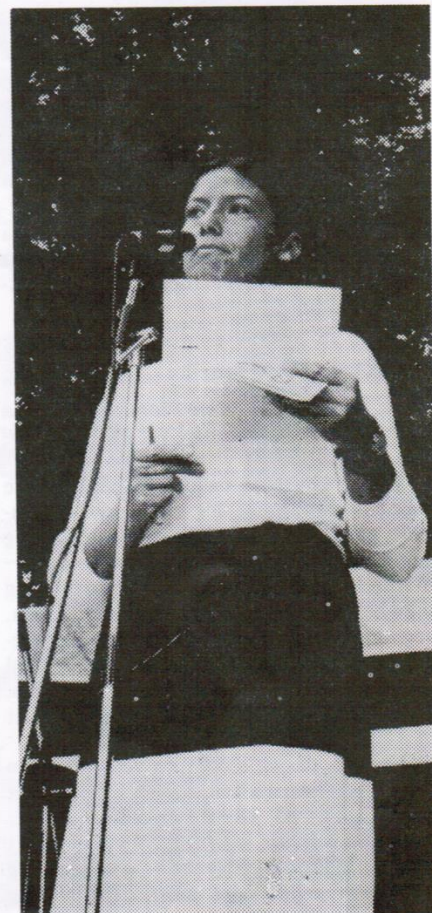
Vi blev opdraget i en tid med krise og arbejdsløshed — på randen til anden verdenskrig. Dengang mærkede vi ikke meget til kvindesagsforkæmpere. Vi havde fået stemmeret, arveret og ret til en række uddannelser.

Men disse rettigheder stod mest på papiret. Gennemsnitlig fik vi ingen uddannelse. — Det gør vi stadigvæk ikke: kun een ud af 22 kvindelige arbejdere er faglært — mens omtrent hveranden mandlig arbejder er faglært.

Hovedreglen for os dengang var: ud af 7. klasse, så på fabrik eller i huset, så ægteskab og børn.

Pigen i 1940 gjorde, som man gør, både hvad angår tøj, kønsroller og fremtidsdrømme. Uddannelsen var kun beregnet til, hvis "det egentlige" glippede. Det forekom os livsvigtigt at komme på kvindens rette plads, at stifte familie.

Men familiens centrale person var alligevel ikke bare den moderfigur, hun var sat til at spille. Halvdelen af alle gifte kvinder havde udearbejde. De havde altså dobbeltarbejde — endda i en truet position, for de var ikke fagligt organiserede. Familien fungerede som deres private arbejdsløs-

hedskasse. Sådan en arbejdsløshedskasse fungerer for talrige kvinder endnu i dag. Vi har 40% organiserede kvindelige arbejdere, men 90% mandlige organiserede arbejdere.

Allerværst er det for de kvinder, der har passeret 40 år — og som kan se frem til arbejdsløshed for resten af livet. Hvis der overhovedet var en uddannelse eller en faglig kunnen fra ungdomstiden — så er den på få undtagelser nær alt for gammel til at kunne anvendes nu. Genuddannelser er der ingen af for vores aldersklasse. Heller ingen nye uddannelser, der tager hensyn til vor forrige faggrene, husmoderens.

Faktisk er husmoderen tusindkunstner, som gerne tager puklearbejde på 16 t/døgn. Vi over 40 årige er fhv. opdragerarbejdere. Vi har for en billig penge forsynet landet med yngre arbejdskraft.

Vi har gjort det hele så pænt, fordi vi tidligt blev lært op i at betjene modermyterne. Vi fik pige-opdragelse: særligt udsende fra top til tå, særligt legetøj, særlige ting, som kun piger kan glæde sig over o.s.v., o.s.v. Det ydre er fremdeles, hvad vi takseres efter. Vores kunnen som specialarbejdere regnes ikke for noget.

"Hvad har de så bestilt i de 20 år?" "Ingenting", svarer man ærligt til erhvervs-kontoret. Kun ude-erhverv tæller. Men det bliver jo også betalt pr. time.

Der er rundt regnet 300.000 kvinder over 40 år "uden erhverv, gift med mænd i erhverv", som der står i statistikken. Vi går og hæver af arbejdsløshedskassen derhjemme, en pinefuld placering, som koster adskillige nervepiller. Mange af vi ældre kvinder arbejder troligt videre som lavtlønsarbejdere — under bedstemodermytens "ærefulde tegn". Gør vi sådan, ja, så er vi samvittighedsfulde skruerbrækkere i en tid, hvor der skæres ned på vore børneinstitutioner.

Andre af os lider af arbejdsløhedssymptomer: voksende meningsløshed, kronisk træthed, angst for omverdenen — ofte afsluttende med en tilstand, der diagnosticeres som depression, og bliver behandlet som en fejl i de enkelte kvinders hoveder.

Det sidste fører frem til stort pilleforbrug eller alkoholisme. Medicinalstatistikken siger, at de ældre kvinder bruger mest medicin — nogle på grund af stress på arbejdspladsen, hvor de skal følge med de yngre, andre på grund af ensomhed og mangel på arbejde.

Medicinalindustriens reklamer for piller bruger os flittigt. Vi er gode kunder. Enten er der slet ikke plads til os nogen steder — eller også presses vi af de yngres akkorder. Vi får i eet væk at vide af presse, reklame og film: det gælder om at være unge af krop. Indsigt og erfaring tæller ikke, midalder er en absolut ulempe.

Når vi går i gang med at lave noget andet end rene hobbies — siger mændene nok så frejdigt sådan noget som: "Sig mig, er det her ikke panik før lukketid!" Jeg hørte replikken i går.

Vi behandles som de ubekvemme rester af forrige tidsalders familiemønstre. Men de små familieenheder duer ikke i dag. De er arbejdsmæssigt enten overbebyrdede — mens der er små børn. Eller den rene begravelse — når den sidste er fløjet fra reden.

Generationerne isoleres fra hinanden under anstrengelserne for at holde familiemønstret i orden. Det skal se antageligt ud — tænker de bange kvinder. Og det kommer til at se antageligt ud på bekostning af den ældre kvindes psykiske helbred. Der er for ringe en vekselvirkning mellem den danske normalmor og børnene, især når børnene er i teenagealderen. Den danske normalfar slides ofte op i de samme år. Samvittighedsfuldt udfører han sin del af familiens fallit. Ingen af parterne får noget ud af det under de nuværende arbejdsmarkedsforhold. Andre tager gevinsten af de ydmyges tavse slid eller tavse sidden stille derhjemme.

Har det ikke med hormonerne at gøre, siger man. Nej, det er et underspørgsmål. Udsigten til 30 års skjult arbejdsløshed kan ikke skyldes faldende produktion af kvindeligt kønshormon. Iøvrigt får mænd de samme symptomer, som før nævnt, når de bliver arbejdsløse i 40—50 års alderen uden udsigt til arbejde.

Der er kort og godt ikke plads til os ældre kvinder nogen steder i samfundet. Det eneste, vi med sikkerhed kan gøre, er at slutte os sammen og indse vore vilkår, som de er nu. Vi kan i fællesskab kræve, at der skabes et samfund med arbejde til os alle. Vi kan i detaljer tage fat på at undersøge og ændre vore kønsroller, lære hinanden op i disse rollers mekaniskhed . . .

Mændene må hjælpe med. Også de lider under det medslæbte forsørgerbegreb, som er dobbelt underkuende og vældig let at

udnytte fra arbejdspladsernes side.

Vi kvinder skal danne solidaritetsgrupper, så vi ikke ligger derhjemme alene med den bekendte morgendepression.

Vi skal tale sammen om den angst for verden, som tvinger os til at sidde stille med vores kvindemasker. Hvorfor er vi så bange for, at det hjemlige mønster skal bryde sammen? Hvorfor lader vi os true med skilsmisse: hvis du ikke forholder dig i ro, så . . .

Er det udelukkende på grund af vores økonomiske afhængighed, at vi lader os behandle som figurer på en hylde?

Vi er mennesker i udvikling i forhold til hinanden. Vi skal nægte at slæbe omkring med et kvindeligt selvbedrag — udelukkende til fordel for et arbejdsmarked, der behøver nogle velplejede mænd som slaver — og en stab af unge gifte kvinder til arbejdskraftreserve. Os behøver de aldeles ikke. Vi har at arbejde uden at brokke os — eller være arbejdsløse uden at brokke os. Det sidste gælder 300.000 kvinder." ●●

Den lesbiske gruppe holdt en forrygende fin tale sent lørdag eftermiddag. Den bliver gengivet i sin fulde ordlyd, da den er let tilgængelig og kommer rundt til mange centrale problemstillinger. Da den var færdig, opfordrede taleren de lesbiske til at komme op på scenen, og det myldrede med leende kvinder deroppe, der holdt venusspejlet op i stedet for den knyttede hånd. Det var en stærk oplevelse at se samfundets "usynlige" kvinder gøre krav på at blive synlige, endnu en manifestation fra den lesbiske gruppe, der er begyndt at arbejde mere med betydningen af at stå frem overfor hinanden og andre kvinder og vise, at de er der, at de ikke ønsker at forblive usynlige, og at de selv vil definere deres lesbianisme. ▶

Den lesbiske tale

"Vi er lesbiske.

Vi er fra den lesbiske bevægelse.

Vi er lige kommet hjem fra en hel uge på Femø, hvor vi kun var lesbiske sammen.

Det er egentlig forkert at sige, vi er kommet hjem — vi er kommet tilbage. Tilbage til et ragnarok af socialt pres.

Tilbage til at besvare spørgsmål om vores lesbianisme. Tilbage til at gå i skoler, hvor piger sammen bliver betragtet som frustrerede sladretasker. Tilbage til at gå på arbejde, hvor vi kan risikere at blive fyret, hvis vi er lesbiske.

Tilbage til familier, som ikke forstår.

Tilbage til isolationen og fortielsen.

Tilbage til presset fra et samfund, der så gerne vil have, vi indordner os. — Et samfund fuld af mennesker, som da så gerne vil tolerere os — hvis vi bare ville gå lidt stille med dørene og holde vores såkaldte afvigelser for os selv og leve ligesom andre normale mennesker.

Men vi ønsker netop at leve på en anden måde — vi vil ikke være adskilt fra hinanden — det er vi stadig. Vi skal stadig bruge tid på at få fat i hinanden.

På Femø var vi sammen hele tiden

— på samme sted

— og ingen satte spørgsmålstegn ved vores eksistens.

— ingen betvivlede vores lesbianisme.

Vi kunne for een gangs skyld til fulde være glade for at være lesbiske — og være det helt.

Det var vidunderligt, og det gav os visioner.

Visioner om et sted og en tid, hvor vi ikke behøvede at komme tilbage til et samfund, vi er fremmede i, men hvor samfundet var et sted, hvor vi hver dag ville opleve, at vi kunne udvikle os uden restriktioner fra en fjendtlig omverden.

— hvor vi kunne leve uden angst

— hvor arbejde indgik som en harmonisk del af vores tilværelse

— hvor vi kunne skabe vores egen kultur

— hvor vi kunne være stolte af at være kvinder.

Vi skimtede de muligheder på Femø

— vi begyndte at tage hul på det nye liv

— vi lavede vores egen musik

— legede sammen uden konkurrence

— behøvede ikke at skjule vores kærlighed, ej heller alle de andre følelser.

Vi snakkede om, hvem vi er, og hvad vi gerne vil blive

kort sagt, vi var SAMMEN

i en atmosfære så rolig og afslappet, at vi kun kunne ønske, at det måtte fortsætte.

Og vi glemte næsten alle jer andre

— glemte, at venstrefløjen betragter lesbianisme som borgerlig dekadence

— glemte, at herude i det store samfund er lesbianisme en pinlig privatsag.

— glemte folks stirrende øjne

— glemte, hvordan massemedierne og

pornoindustrien profiterer på os som lesbiske.

Men ja — det her er ikke engang et natligt mæreridt

— vi er her

— vi lever stadig i samme samfund som jer — og vi HADER det.

Vort samfund er ikke kun klassedelt. Det er på tværs af klasser delt i kaster. Lesbiske er den laveste kaste, totalt udstødt af samfundet. I dette kastesystem er mænd herrekasten.

De har økonomisk og lovlig magt over kvinder, uanset hvilken klasse de tilhører.

Der er mænd, der har skabt det samfund, vi har i dag — et samfund med mandsvælde — et patriarkat.

Vi hader og angriber patriarkater.

Vi hader at blive defineret af mænd.

Vi hader og angriber mænd — ikke Peter, som bor inde ved siden af — eller Torben, som arbejder henne i børnehaven.

Vi hader ikke den enkelte mand i dagens Danmark — men mandsvældet og mænds måde at tænke og handle på — fordi den undertrykker os, kvinder. Så vi er mandehadere, men det er os, der definerer mandehadet.

For at kunne eksistere

bliver vi tvunget til at kæmpe mod det samfund

Vi bliver konstant konfronteret med en verden, vi ikke kan ånde i — og vi glemmer næsten, at vi kan have det, som vi havde det på Femø. Vi lever hele tiden i to virkeligheder — en påtvungen og en selvskabt. Den eneste måde vi kan klare denne evindelige frustration på, denne evindelige kamp — er ved at bryde isolationen og kæmpe sammen.

Den lesbiske bevægelse er skabt p.g.a. denne nødvendighed.

De første lesbiske basisgrupper startede i rødstrømpebevægelsen for 2 år siden, fordi vi ligesom alle andre undertrykte grupper må tage udgangspunkt i vores situation, og fordi vi må erkende, at ingen andre end os selv vil hjælpe for at ændre vores situation.

Inden et år var Lesbisk bevægelse en realitet. Nye grupper bliver stadig dannet, både basisgrupper og arbejdsgrupper.

Vi har meget brug for vores grupper —

og bruger dem til at støtte hinanden, skubbe hinanden i gang, erkende undertrykkelsens mange aspekter. Vi ser sammen, hvordan vi kan kæmpe os fri, finder hele tiden nye muligheder for at ændre vores situation — og arbejder med hvad det betyder for os at være lesbiske, og hvad vi kan bruge det til.

For det kan nemlig bruges.

— det er ikke nødvendigvis en dårlig situation at være lesbisk

— når vi er sammen, er det tværtimod en yderst positiv situation, som har mange fordele.

Vi lever til forskel fra vores heterofile medsøstre i kvindebevægelsen ikke sammen med vores undertrykkere.

Vi har nogle helt andre muligheder for at opleve os selv helt som kvinder i forhold til andre kvinder.

Vores privatliv er ikke afsondret fra vores politiske arbejde — for vores kærester kæmper jo samme kamp.

Nu vil nogen sige: Jamen, hvordan kan det at være lesbisk blive politisk?

Vores definition på politik er anderledes end venstrefløjens. Til forskel fra disse mandsdominerende grupperinger tager kvindebevægelsen udgangspunkt i den enkeltes situation.

Uafhængigt af mænd,

kvinder, der ikke lever op til den givne kvinderolle — vil blive undertrykt og udstødt.

Derfor er det vigtigt at gøre lesbianisme offentlig — derved tydeliggør vi andre kvinders undertrykkelse.

Lesbianisme er mange kvinders virkelighed

Lesbianisme er ikke kun noget, der sker i sengen.

Lesbianisme er ikke en privatsag

Undertrykkelsen af lesbiske er ikke en privatsag

Lesbianisme er en alternativ livsform

Lesbianisme bliver et værdifuldt alternativ for flere og flere kvinder, fordi jo mere bevidste, vi bliver om vores undertrykkelse, jo mere absurd er det at leve sammen med vores undertrykkere — og jo mere naturligt er det at være sammen med kvinder.

Lesbianisme er i sig selv en frigørelse.

Vi kan som lesbiske bane vejen for et værdifuldt liv for kvinder.

Vi baner vejen for kvindernes kulturrevolution.

— fordi vi i alle situationer kæmper mod det heteroseksuelle samfunds kønsroller og kønspolitik

— fordi vi viser alle kvinder muligheden for at leve uafhængigt af undertrykkerne

— fordi vi skaber en ny kvindekultur, som svækker patriarkatet og giver en mulighed for ET HELT NYT samfund.

Vi står solidarisk med alle kvinder.

Vi kæmper sammen med alle kvinder mod vores fælles undertrykkelse.

Lesbisk politik er IKKE homofili politik — men kvindepolitik.

Lesbisk kamp er kvindekamp, Kvindekamp er lesbisk kamp. ●●

Danmark og Nato

Lørdag aften var der fest i Nørrebrohallen med mere musik og dans, kun for kvinder.

Jeg var ikke med, men har hørt, at den var yderst vellykket.

Søndag var der oplæg om rengøring og debat om arbejdsforhold i DDRS — Det Danske Rengøringselskab, der sluger flere og flere kvinder på vilkår, de kan være mindre og mindre tjent med.

Karen Roepstorff fra Danmarks demokratiske kvindeforbund holdt tale og sagde bl.a.:

”Ved vor indtræden i EF skulle der ikke megen fantasi til at forudse, at vort sociale

velfærd ville stagnere som led i harmoniseringsbestræbelserne. Men de færreste havde vel troet, at man i løbet af så kort tid — under dække af økonomisk krise — kunne fratage befolkningen så mange goder. Der ligger et valg — en prioritering — i besparelserne. Mens man nedskærer børnetilskud, strammer uddannelsesstøtte, undlader at regulere pensioner i takt med prisstigninger, så er vort militærbudget i dette finansår forhøjet med 23% for at imødegå inflation og prisstigninger.

Man henviser til vore forpligtelser overfor vore NATO-allierede, når militærudgifterne kritiseres.

Man føler sig helt åbenlyst mere forpligtet overfor en militæraftale end overfor unges uddannelse, gamles velfærd, børns opdragelse.

Og mens institutionsbyggeriet sættes i stå på grund af landets dårlige økonomi, så går man med oprejst pande ind for ”århundredets våbenhandel”. DERFOR KRÆVER DANMARKS DEMOKRATISKE KVINDFORBUND DANMARK UD AF NATO OG NEDSKÆRING AF MILITÆRUDGIFTERNE.

Når man gennemtænker den udvikling, Danmark har gennemgået i det sidste par år, så må man spørge: Hvordan er det gået til?

Især kan vi kvinder stille os selv det spørgsmål, hvordan det er muligt at vore **kår på så kort tid** er blevet så forringede.

Uden at have frataget os elementære menneskerettigheder som stemmeret og juridisk selvstændighed er vi bragt 20 år tilbage i tiden. Og beslutningsprocesserne er trods alt gået gennem forsamlinger, som vi selv har været med til at vælge.

Vi er nødt til at analysere situationen for at bekæmpe den.

Vi er nødt til at analysere situationen for at forhindre en gentagelse. En af årsagerne til vor situation i dag er vores manglende repræsentation i de styrende og lovgivende instanser. Vi må lære af denne situation, lære at kæmpe for vores rettigheder.

Vi må gøre os gældende på alle plan i vort samfundsliv. Vi må organisere os — fagligt — politisk og kvindepolitisk. Vi må holde os selv — hinanden og være vågne overfor de ting, der sker omkring os, over for de beslutninger, der tages.

Kvindeåret 1975 kan indgå i Danmarks-historien som året, hvor kvinderne pludselig blev sat 20 år tilbage i tiden.

Kvindeåret 1975 bør indgå i Danmarks-historien som året, hvor kvinderne lærte nødvendigheden af aktiv deltagelse i samfundslivet.”

Angela Davis

Før Angela Davis kom kl. 14, skulle Kate Fleron tale. Hun havde valgt at fortælle om en amerikansk kvindesagspioner, Agnes Smedley, hvis bog ”Kun en kvinde” er udkommet herhjemme hos Fremads Forlag.

Smedley har haft en usædvanlig og eventyrlig tilværelse, dels i USA, dels i Kina, hvor hun var soldat i Maos røde hær. Hun ligger begravet på æreskirkegården i Peking. Det var en glimrende ide at holde en tale om en pioner — Kate Fleron havde ikke behovet at undskylde, som hun gjorde: Hun mente, vi måtte være mere interesseret i at høre Angela Davis.

Den samme ide er taget op i det nye tidsskrift ”Fælleden”, hvor en anden berømt amerikansk kvindelig pioner, Emma Goldman, er omtalt i en artikel. ”Red Emma” havde en ligeså fantastisk skæbne som Smedley, hun var anarkist og blev landsforvist i 1919, hvorefter hun tog til den nye sovjetstat.

Ideen med at give kvinderne deres tabte (uskrevne) historie tilbage er også taget op som et af de fem emner, udstillingen ”Kvinnfolk” i Malmø er bygget op over. Det er en kæmpe-udstilling i Malmø konsthall (der er annoncer hver week-end, entreen er kun 1 krone) om kvinder, delt op i fem afsnit: 1. Kvindearbejde — kvindekultur, 2. Kvinnfolket i historien, 3. Livegen — EGET LIV, 4. ARBETA — inte slita ut sig, 5. Konst av kvinnor om kvinnor.

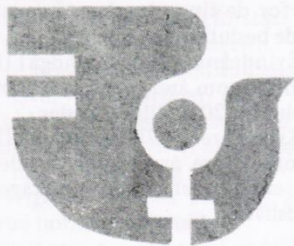
Vi har brug for arrangementer som udstillingen og festivalen til at grundfæste vores kvindelige identitet. Vi har brug for dem som de steder, hvor vi har muligheder for at opleve tilværelsen, som vi selv ønsker at opleve den og ikke, som andre siger, at vi

Foto: Pia Funder

oplever den. Jeg tror, det er et meget rigtigt slogan, der hang på udstillingen: "Uden historie ingen fremtid." Vi har brug for åndehullerne, hvor vi kan finde tilbage til vores tabte kvindelighed, da den var bedst i stedet for som i dag at stå på tær for at udfylde nogle roller, vi får anvist af andre, vi har brug for den selvfølelse, vi giver hinanden, sådanne steder.

Det er begyndt at gå op for mig, hvor stærke vi egentlig kan blive, hvis vi organiserer os for alvor. Midt i brusset fra flere hundrede kvinder søndag eftermiddag, der råbte *NEJ!*, gik det op for mig, at vi udgør en voksende trussel for mændene og deres mandsbaserede samfund.

Til sidst kom så Angela Davis. Endnu om morgenen, da hun ankom, dødtræt efter anstrengende kampagnearbejde i USA, vidste hun ikke, at hun skulle tale ved festivalen — men hun blev overtalt til at komme, blot under forudsætning af, at ingen presse eller sympatisører ville kontakte hende. Det var en oplevelse at se kvinderne danne en levende beskyttende ring omkring hende og sætte sig langs tribunen. En stilfærdig og effektiv måde at lukke udvedkommende ude på. (Jeg kunne ikke lade være med at sammenligne den uhøjtidelige og varme stemning med politiets kæder, når de skal danne kæder overfor demonstranter eller bare rundt om idoler: anspændte udtryk, trillefløjter og kommandoråb, walkie-talkies. Det her gled som på usynlige hjul og uden snak, og det må have været arrangeret på meget kort tid.) Der var to oversættere og en enkelt fotograf.

Anmodningen om at ingen andre end denne ene fotograf måtte fotografere på scenen blev misforstået både af pressefotograferne og tilhørerne. Nogle kvinder forsøgte at dække for fotografernes linser, og aviserne skrev dagen efter, at de var blevet antastet af hysteriske kvinder, der ville forhindre dem i at tage billeder . . . mere om avisernes omtale senere.

Angela Davis startede med at udtrykke sin glæde over, at der var forsamlet så mange under så politisk et slogan. Hun takkede for den opbakning, hun havde fået under sin egen fængsling i 1970, da hun sad som politisk fange med en anklage over hovedet for mord, kidnapning og sammensværgelse.

"Uden den verdensomspændende be-

vægelse, uden opinionsdannelsen imod disse anklager, uden alle demonstrationerne stod jeg ikke her i dag", sagde hun. Derefter talte hun om de utallige glemte politiske fanger, der sad i fængslerne i USA i dag. Specielt talte hun om den puertoricanske Lolita LeBron, der sad på 20. år. Lolita LeBron havde for tyve år siden været med til at lede en demonstration foran kongressen, hvor det amerikanske flag var blevet erstattet med det puertoricanske, og en erklæring om regeringens undertrykkelse af puertoricanere blev læst op. Ved arrestationen havde LeBron affyret nogle skud uden, at nogen kom noget til. Hun blev jævnlige tilbudt at få sin frihed mod at skrive under på, at hun ikke ville opsøge den revolutionære puertoricanske frihedsbevægelse, hvilket hun hver gang havde afslået.

Desuden fortalte Angela om tvangssterilisation af puertoricanere, om kvinder, der vågnede efter at være blevet indlagt for at få en abort og ikke havde nogen livmoder. Det drejede sig om 35% af de puertoricanske kvinder. Hun talte om de farvede kvinders lønninger, der lå langt under, hvad der kunne kaldes menneskerværdigt og rimeligt og de fag, farvede kvinder var henvist til at søge ind i: service-fag, restauration, rengøring. Hun påpegede, at rascismen var ved at tage til igen, og at den blev hilst velkommen af den herskende klasse, der netop nu, efter et nederlag i Asien, havde brug for splittelse af arbejderklassen. Tænk, hvis arbejderne fandt sammen hvis kvinderne sluttede op omkring politiske aktiviteter!

Til sidst omtalte hun den netop afsluttede Joan Little-sag, om Jo-Anne Little, der var blevet frikendt for en anklage for mord på en fængselsbetjent, der havde voldtaget hende. Angela Davis var overbevist om, at også denne sag var blevet vundet overvejende i kraft af den opsigt, den havde vakt, og alle de solidaritetstilkendegivelser, der var strømmet ind fra hele verden. Det var en særlig stor sejr, fordi den havde fundet sted i den mest rascistiske stat, North Carolina, og dermed havde understreget, at ikke engang der kunne man henrette folk, fordi de var farvede. I det fængsel, hvor Joan Little sad, var langt den største del af fangerne farvede, indianere og chicanoer. Sagen har været en mærkesag for utallige organisationer, kvindegrupper og race-lighedsforkæmpere, de amerikanske KRIM-grupper m.fl. og har været et frugtbart samlingspunkt for disse organisationer. Angela sluttede med at læse et digt op af Jo-Anne Little. Hun havde besøgt Jo-Anne og fortalte om udviklingen hos den 20-årige pige, der var sat ind for nogle smårapserier og endte som anklaget for mord.

Til sidst har jeg plukket lidt fra Mette Knudsens omtale af festivalen i tidsskriftet "politisk revy":

"... Det er nemlig kvindefestivalens om ikke største, så meget væsentlige berettigelse at opmuntre og gøre os glade — at give os to festdage, hvor vi kan tælle tropperne, få en fornemmelse af, hvor

mange der ikke er imod os, opfriske kontakter, for første gang opleve en kvinde spille saxofon, diskutere hvordan så stort et arrangement kan laves bedre næste gang, høre nye kvindepolitiske sange, eller som en sagde: få noget glæde og energi sprøjtet ind i kroppen igen.

Og at netop det så sjældent bliver medregnet som en vigtig bestanddel af politisk arbejde, er på længere sigt en katastrofal fejlurdering. Ligesom den socialistiske kunst kun er med til at snigmyrde sig selv ved at lade store sanselige områder ligge brak og dermed overlade dem til reaktionen, så bliver det konkrete politiske arbejde også dårligere, hvis vi overser eller fornægter den psykiske energi og kraft, der frigøres til videre arbejde gennem den glæde, der udelades i forbindelse med arrangementer som f.eks. kvindefestivalen.

. . . Men festivalens største berettigelse i en periode som den nuværende med lavkonjunktur, arbejdsløshed, voksende utilsløret politisk censur og latent fascisme er, at den udgør en *offensiv* handling, hvor vi ellers bliver stadig mere trængte og defensive (jvf. f.eks. venstre-orienterede eller bare jævnt progressive programmerarbejderes stilling i Danmarks Radio).

Kvindefestivalen kan især betragtes som et udspil til de kvinder og mænd, der kun har den borgerlige presses ord for, at kvindebevægelsen består af desperate mandehadere, og at socialisme er ensbetydende med noget gråt og glædesløst. For det var jo ikke bare kvinder fra kvindebevægelsen, der var i Fælledparken den week-end — hvis den havde 50.000 aktive medlemmer, ville tingene se anderledes ud. Der var simpelt hen flere "almindelige mennesker", end jeg nogensinde har set ved noget tidligere venstrefløjsarrangement. Og til det kan man ikke bare sige: "Nå ja, og hvad beviser det så?" på et tidspunkt, hvor daginstitutionspladserne beskæres katastrofalt, hvor kvindernes arbejdsløshedsprocent er skyhøj, hvor børnepengene er

SEKSUALPOLITISKE DIGTE

forringet til ingenting, hvor moderskabsydelsen er afskaffet o.s.v., o.s.v. Lige netop på sådant et tidspunkt er det utroligt vigtigt, at kvindebevægelsen optræder offensivt — at den sætter bare en lille smule i gang hos alle de kvinder, der tavst finder sig i det ene overgreb efter det andet, fordi de ikke engang opfatter det som et overgreb . . . — Ingen andre grupper på venstrefløjen kan præstere det bevidsthedsmæssige igangsætningsarbejde som kvindebevægelsen i sine forskellige former står bag.”

Dagbladene anmeldte og omtalte festivalen som den store begivenhed, den var. Politiken opnåede at blamere sig noget så inderligt om mandagen.

Søndag og (vistnok?) lørdag bragte Politiken udmærket omtale, skrevet af den journalist, der normalt tager sig af kvindestoffet. Men i omtalen mandag havde man sendt sportsmedarbejderen John Njor ud i Fælledparken og kigge på damerne.

John Njor skrev i stilen:

”Kvindeårets 236. dag i Fælledparken . . . Nogle tusinde mennesker, en væsentlig del kvinder med kvindesagens emblemer på de attributter, som vi mænd ikke må begære i år, og hængerøv i frigørelsesuniformen, den blå overall, fortsatte i går årets kvindefestival i Fælledparken. Det skete bl.a. med en tale af den amerikanske ligeretsforkæmper, Angela Davis, og diskussioner omkring rengøringsfaget, mens der ind imellem var underholdning af eksempelvis Amazonerne.

Fra talerstolen fortsatte orddevalueringen, og luften var tyk af alt det, vi har lært udenad i løbet af kvindeårets første 236 dage. Ingen kvindekamp uden klassekamp, og ingen klassekamp uden kvindekamp. Vi må være solidariske, støtte de heroiske kæmpende slavinder o.s.v., o.s.v., alt det vi er så mange, der gerne vil, bare vi ikke kvæles i floskler forinden.

Og på opslagstavlerne hang alle kronikkerne, som indeholder den samme ordlyd, omend man har glemt at ophænge det korrigerende læserbrev, der påviste, at i hvert fald en kronik var ren afskrift fra et amerikansk tidsskrift. Solidaritet kan forstås på så mange måder. Således var det vist også solidarisk ment, at en del piger havde travlt med at sætte hånden op foran fotografernes kameraer, da de ville fotografere Angela Davis, som havde bedt sig fritaget for at møde pressen i forbindelse med arrangementet. Underforstået i form af pressemøder eller interviews naturligvis.

Der var skilte, der henviste til kommende aktioner, bl.a. et mandemøde på tirsdag. Ved indgangen til de lesbiske pigers telt kunne man læse, at kun piger havde adgang. De behøvede ikke engang være lesbiske. Og udenfor kyssede pigerne hinanden og var mægtig frisindede og ikke en sjæl rynkede et bryn. Det er ligesom blevet rutine altsammen, men det betyder selvfølgelig ikke, at kampen er vundet.”

Interessant, ikke?

Grunden til at jeg bringer Njors omtale af festivalen (den er lidt længere, men Fortsættes side 28

BOGFØDSEL

Du siger, du respekterer mig som
MENNESKE

Du forsikrer,
du værdsætter mit intellekt
ligeså meget som min seksualitet.
Du siger.

Men dine hænder har ikke lært at lyve
de søger først ned mellem mine ben
de er mere på min krop end i det hår
der vokser over min hjerne,
dine læber er mere presset på tværs af de
læber,

jeg har mellem benene
end mod dem, der siger ordene, min
hjerne former.

Jeg elsker dine hænder.
Jeg elsker din mund mellem mine ben.
Hvis bare den ikke ville sige alle de fine
løgne.

Slug alle ordene.
Tyg dem godt og lad saften
sive ind mellem mine ben.

Febr. '75 Bente Clod

KVINDE?!

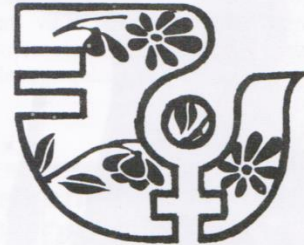
En kvinde der undgår familieliv
og ikke tutt-nutter med spædbørn,
En kvinde der skriver digte og taler om det
En kvinde der ikke kan bage brød
En kvinde der glemmer, hun har bryster
og ikke tænker på sit udseende
En kvinde der låder som om hun er
et menneske som alle andre
Hvad er hun for een?

I hvert fald ikke en kvinde!

Bente Clod

Den spændende fyr
er så spændende fordi
han altid når at forsvinde
før han bliver kedelig.

Bente Clod

”DRØMMEN”

Af og til lusker der ting og sager ud mellem mine sideben
ganske spontant — helt uden kontrol
hverken gennemtænkt eller tygget på
men født af en pludselig lykke
eller inspiration.

jeg elsker de øjeblikke
de er drømme
de er nervøse og kræver adrenalin

i korte sekvenser kan jeg
danse som Dough
syngesom Ella
skrive som Hoel
tegne som Munch
male store malerier i blåt og hvidt
og elske varmt og heftigt med mænd og
kvinder

Jeg har et stort ønske:
At kunne splitte sjælen op
leve i 16 facetter
med mange kvinder og op til flere mænd
engagere mig lidt hist og meget pist
leve i en drøm
og forlade den når som helst
uden hensyn
uden ansvar
fordi:

Ansvarer begrænser og hensynet føles
kvælende
det omringer — bremser — afskærer mig
fra de helt afsindige spring
dem indkapsler jeg i mosbelagt, korrekt
adfærd.

Jeg er hæmmet som en bagbundet
og liggende der med korslagte håndled
ser jeg drømmen fare forbi
Jeg er dømt til at holde mig vågen!!!

Jeannette Schellenberg

Finn Mikkelsen

HVAD SKER DER I MANDEBEVÆGELSEN?

Rapport fra Mandebbevægelsens weekend seminar i Farum

At der blandt mænd er ved at være et udbredt behov for at mødes og diskutere problemer omkring den mandlige kønsrolle afspejles i aktiviteter som Råge-lejren og

Mandebbevægelsen, som udgik fra Københavns Universitet i foråret. Der er efterhånden etableret mange basisgrupper, hvor udgangspunktet er, at vi skal snakke

personligt med hinanden og forsøge at skabe følelsesmæssige relationer indbyrdes. At det er svært, bliver vi hele tiden mindet om: Det er altid en nærliggende fristelse at blive teoretisk, sådan som det traditionelt er mandens måde at snakke på.

Den hidtidige kulmination indenfor mandebbevægelsen har for mit vedkommende været et seminar, som blev afholdt i nogle spejderhytter nord for Farum i week-enden den 19.-21. september.

Vi var ca. 50 deltagere, og for mange af os blev det en fantastisk skøn oplevelse. Vi lærte en masse om de muligheder for spontant og lykkeligt samvær, vi har, men som vi sjældent har mulighed for at udnytte. At der var en hel del bøsser med kom til at betyde, at det var mænds indbyrdes forhold, der mest blev diskuteret, men det, som var den største oplevelse, var, at vi, fordi vi var sammen i tre dage, fik mulighed for at fungere omkring nogle praktiske opgaver som indkøb, oprydning, opvask og madlavning. Lørdag aften var der fest, hvor vi hyggede os omkring et bål, mens Bent Jacobsen sang nogle af sine bøssesange, og senere dansede vi.

Mange af de heteroseksuelle gav udtryk for, at de havde været godt nervøse over at skulle på week-end med så forholdsvis mange bøsser, men gennem samtaler i grupperne og iøvrigt almindeligt samvær, blev en masse fordomme og myter aflivet, og vi fandt ud af, at vi kan lære meget af at være sammen.

En del af gruppe-diskussionerne tog udgangspunkt i nogle meget fine oplæg, som var formuleret af både enkeltpersoner og grupper. Når vi bringer nogle af indlæggene her, er det, fordi de giver et indtryk af, hvilke problemer der i øjeblikket er aktuelle i Mandebbevægelsen. ●●

KRITIK/SELVKRITIK

Vi bør lave en sammensmeltning af det "personlige" og det "politiske". Det betyder ikke, at disse to begreber er identiske, men at de er to lige betydningsfulde dele af en helhed. Dette er for mig ikke en modsætning i en revolutionær bevægelse.

En vigtig del af det daglige politiske arbejde består i kritik/selvkritik. Dette har traditionelt betydet at kritisere en persons personlige og politiske handlinger ud fra deres politiske rigtighed, som er baseret på en række faste værdinormer. Vi bør bevæge os længere end det ved også at tillægge personlige kampe og personlige problemer værdi. En politisk handling skal ikke blot være det rigtige for folket, men også for en selv.

Nogle mener, at dette falder uden for rammerne af politisk arbejde og snarere har form af gruppeterapi. Men der er grundlæggende forskelle på gruppeterapi og kritik/selvkritik.

Formålet med kritik/selvkritik er at blive bevidst over konsekvenserne af vores

handlinger overfor de mennesker, vi arbejder med, og at lære af vores fejltagelser, så vi kan føre en mere effektiv kamp mod vores samfundsstruktur, der udnytter og undertrykker mange. Det er underforstået, at vi alle kæmper "på den samme side" og stræber efter at dygtiggøre os selv og arbejde så effektivt som muligt. På denne baggrund bliver man enige om, hvad man bliver holdt ansvarlig for i gruppens daglige arbejde.

Kritik skal ikke være bebrejdende eller straffende, men snarere være et middel til at løse problemer og opgaver med. Den skal være optimistisk og positiv, på den måde forstået, at man går ud fra, at mennesker kan forandres til det bedre. Kritik/selvkritik er på denne måde en fastslåelse af ønsket om udvikling og kamp.

Hvis man i en gruppe ignorerer personlige følelser som smerte, vrede, frygt, sorg eller mistillid, vil disse følelser påvirke gruppens arbejde og produkt. At ignorere disse følelser er at undertrykke dem, og de vil komme frem gennem konfrontationer på et senere tidspunkt, hvor de kan være destruktive og ødelægge solidariteten i gruppen. Uden en afklaring af disse følelser vil ingen udvikle sig hverken politisk eller personligt, fordi ingen lærer af gruppens vekselvirkning. En mangel på forståelse kan medføre unødvendige delinger i gruppen, og ofte må disse følelser afklares først for at "rense vandet".

Vi må udvikle en syntese af kritik med politisk sigte og kritik med personligt sigte. De er indbyrdes afhængige af hinanden.

Vi må opbygge en indbyrdes tillid og solidaritet for at kunne konfrontere de virkelige problemer.

Vores forhold til hinanden er et politisk spørgsmål, der har meget med vores effektivitet at gøre.

På baggrund af vores opvækst i et klasse- og konkurrencesamfund er det svært for os at forstå, at kritik kan være en læreproces, når alle er stillet lige.

Mikkel Holmelund

LOTTE

Lotte fortalte mig ved bålet, at hun for nylig havde gjort en opdagelse om sig selv og derpå fået nedtur.

Hun fortalte, at hun indtil for nylig havde følt en seksuel situations indhold som noget, der havde sammenhæng med — og blev defineret af, hvor meget fornøjelse den anden havde.

Det var så voldsom en opdagelse for hende, at hun ikke ville dele den med nogen før nu.

Vi blev enige om, at en sådan opdagelse nok ikke stiger lige ud af den blå luft. Da vi begge syntes, opdagelsen var væsentlig, og da vi begge ønsker at arbejde med vores bevidsthed, begyndte vi at "grave".

Vi gjorde antagelsen, at for at gøre opdagelsen måtte hun have gjort en erfa-

ring, der lå ud over hendes sædvanlige: at den seksuelle situations indhold for hende var bestemt af hendes vurdering af partnerens nydelse.

Antagelsen blev, at hun måtte have gjort den modsatte erfaring: at en eller anden seksuel oplevelses indhold — et eller andet sted på et eller andet tidspunkt — måtte have stået i direkte sammenhæng med hendes egen nydelse. Hvordan skulle hun ellers kunne vide, at det kunne være anderledes?

Hun havde ingen erindring om en sådan oplevelse, hvilket vi begge var forbavsede over.

Efter nogen udforskning og graven i vores erindringer fortalte jeg, at jeg for nylig havde gjort en opdagelse om min seksualitet, der gik ud på, at den seksuelle oplevelse for mig ikke defineres indholdsmæssigt efter min orgasmes styrke, varighed eller andre orgasmemålinger.

Oplevelsens indhold er for mig langt mere et spørgsmål, om jeg i den konkrete situation er i stand til at kunne forlade "observatørposten" og blive spontan. Om jeg er i stand til at synke helt ind i oplevelsen og undlade at gøre mig overvejelser, om dette er godt eller ikke.

Da jeg er mand, kommer orgasmen jo altid, men den er ikke bestemmende for indholdet i situationen.

Vi gjorde så den antagelse, at piger bruger spørgsmålet om orgasme eller ikke som kriterium for indholdet i deres seksualitet: Hvis der er orgasme, er der indhold. Hvis ikke, er der intet indhold.

Pludselig lyste Lotte op og blev meget nærværende, glad og rund og fortalte, at hun alligevel havde haft den oplevelse, vi ikke kunne forstå manglede. "Hvordan kunne jeg dog glemme det."

Jeg tror, vi begge i det udbrud oplevede at lykkes. Og at forstå.

Det, der havde "manglet" i oplevelsen med det menneske, hun nu tænkte på, var netop orgasmen. Derfor havde oplevelsen indtil nu været "uden indhold" og var derfor blevet kasseret.

Af den oplevelse rejser sig for mig væsentlige spørgsmål:

Hvordan "lærer" vi at glemme, og hvor sker det?

Hvordan får vi vækket vores erindringer? Får vor bevidsthed tilbage?

Hvordan får vi revideret vores oplevelse af, at orgasmen er den væsentligste oplevelse — med det væsentligste indhold — mellem mennesker?

Anstrengelserne for at nå svarene er for mig konkret politisk handling. Der er i øjeblikket — og i mandebevægelsen en tendens til at dele op efter, hvilken metode vi hver især anvender for at få orgasme.

Jeg synes, det er vigtigt for mig at få orgasme, men fremgangsmåden til at opnå den er ligegyldig, fordi den i sig selv (orgasmen) ikke er et mål for indhold.

Derfor bliver det ligegyldigt for os at "kigge hinanden ud" som hetero-, bi-, homo- eller autoseksuelle.

Vi er på vildspor som mænd og som

mennesker, hvis vi opfatter det som vigtigt eller som noget, der er særlig mange overvejelser værd.

Jeg vil ønske, at vi bliver i stand til at undgå at etikettere hinanden og fragmentere mandebevægelsen i f.eks. bøsser eller ikke bøsser.

Hele vort politiske potentiale kan gå tabt i endeløse energiudladninger, hvis vi ønsker at overbevise os selv eller nogen andre om, hvilken metode til orgasme der er bedre eller ringere.

Jeg vil have orgasme, når jeg har brug for det. Alle må gerne vide, hvordan jeg får den, men jeg har ikke (længere) et ønske om at være med til at relatere mine orgasmemetoder til politisk aktivitet i mandebevægelsen.

Jens Hunnicke

Bøssernes befrielsesfront: MANDSROLLEN

I visse henseender har bøsser kunnet modificere deres mandsrolle. Udgangspunktet er, at bøsser er opdraget som såkaldt normale mænd, og det er også af os blevet forventet, at vi levede op til mandsrollen. Vi har stadig mange problematiske egenskaber, som kommer af, at vi er mænd, foruden at vi er bøsser. Samtidig har vi måttet erkende, at de, som først og fremmest undertrykte os, var de heteroseksuelle mænd, og at vores selvundertrykkelse skyldes vores tilbøjelighed til at være konform over for den "normale" mandsrolle. Det er de samme heteroseksuelle mænd, som undertrykker kvinder, børn, naturen og så mange andre heteroseksuelle mænd, de kan overkomme. At vi undertrykkes af heteroseksuelle mænd er heller ikke så mærkeligt: bøsser er mænd, som ikke lever op til mandsrollen — bevidste bøsser er mænd, som ikke vil leve op til mandsrollen. Jo mere vi har bevidstgjort os som bøsser, jo tydeligere har vi erfaret, at frigørelse kun var og er mulig, i det omfang vi benægter og bryder med de normer, som mandsrollen står for.

Forholdet til kvinder: Som bøsser føler vi os ikke i stand til at udtale os om heteroseksuelle mænds forhold til kvinder. Vores indtryk er, at vi kender dem på en anden måde end heteroseksuelle mænd. Måske ligesom kvinder kender kvinder. Antagelig er de mere åbne over for os, fordi de ved, at vi ikke betragter dem som kønsobjekter.

Forholdet til mænd: Dette er mandsrollens store problem. Mænd er fremmede for hinanden. De er sat op mod hinanden i en konkurrencesituation. Det gælder om at klare sig — hvilket er det samme som at klare sig bedre end andre mænd. I kernefamilien ender sorteper hos manden — han har ansvaret. Og i den situation står han over for andre mænd — han står ikke sammen med dem. Solidaritet mellem

Fortsættes side 27

TEATER

"Det hvide ægteskab" — kvindeundertrykkelse, mandschauvinisme eller hva'??

"I begyndelsen er det altid hånden, de vil holde i, senere er det noget andet . . ." eller "Jeg vil ikke være pige. Jeg vil være dreng og have et lem i stedet for en åbning. En dreng er ren, han bløder ikke", eller "Jeg har gas i mit legemes helligdom" etc., etc., etc.

Sådan lyder det pludselig fra Ny Scene næsten hver aften, efter premieren på Tadeusz Rosewicz' "Det hvide ægteskab". Er Det kgl. Teater, der ellers så godt og kedeligt vogter den ufarlige, bedsteborgerlige dramatiske interesser, til abonninernes behagelige underholdning, begyndt at tage debatten om kønsroller, kvindeundertrykkelse og seksualpolitik op? Har de endelig langt om længe lavet en provokerende og spændende forestilling, der ikke behandler emner fra en fjern fortid, men derimod dykker ned i hverdagens aktuelle problemstillinger? — Det retoriske spørgsmål må besvares på følgende måde: Gå selv ind og døm, for uanset hvad de har gjort med stykket, så er der skræppe, groteske og humoristiske ting om især mændenes

uhæmmede udnyttelse af kvinderne, og disses urimelig vanskelige modningsbetingelser. Stykket er ca. 10 år gammelt, og i disse ti år er meget sket. Ekstra Bladet, pornografiens frigivelse, abortlov og lignende. Derfor er stykket også lige 10 år for sent på den, for rigtig at kunne provokere. — Meget typisk Det Kgl.! Tissemand her og der, ud af mændenes bukser, og overalt i den skønne og overdådige scenografi, som er en fed blanding af Wienerkolen, Jugendstilen og Walt Disneys Alice in Wonderland, — er jo meget sjovt, men egentlig ikke mere spor opsigtsvækkende — heldigvis. Mere interessant er portrætterne af et par af hovedpersonerne. De to piger, der er ved at skulle være voksne kvinder, har indtil stykket starter levet i et uskyldigt barnligt lesbisk hvidt ægteskab. Det skal nu ødelægges, fordi den voksne mandsverden vil have den ene gift. — Den anden, der er af social lavere rang, skal ikke giftes endnu, selvom hun er meget mere moder, nej for hun passificerer bedstefaderen så godt, ved at lade ham slikke, sutte og pille, så godt han endnu formår med de rystende hænder. Et portræt af en børnelokker; desværre for tandløst spillet af en af teatrets solodansere! Stykket følger Bianca, den giftefærdige, og det mareridt det er for

hende at modnes. Hun er omgivet af stupid hemmelighedskræmmeri og næsten psykisk fortrængt seksualitet. Resultatet er derfor, at hun må gøre oprør mod det seksualobjekt, mændenes dobbelt moralske verden vil gøre hende til. Hun destruerer sig selv som seksualsembol og vil være en "bror" for hendes mand! — Forestillingen skulle være meget sensuel, kropslig, genital og seksuel, men papmache gør det ikke alene.

Provokationen udebliver, selvom der er nærtgående parodier, f.eks. af bryllupsmiddagen, hvor alle de mandlige gæster er udstyret med pik-næser, i stedet for pap! — og talen er erstattet med vild grynten. Helt idiotisk er en overlæst mulat-transvestit placeret som nummerpige. Ak ja, det er den slags J. Price-påhit, der kan tage enhver bråd ud af et stykke. Alligevel skal det nu nok lykkes vor nationalscene i det skjulte at få forarget en ældre vaneteatergænger; det er da værdifuldt! Og alligevel vil jeg anbefale forestillingen. En god latter er aldrig af vejen, og tilmed har stykket et væsentligt budskab, som det ikke helt er lykkedes at få uskadeliggjort.

God fornøjelse!

Ole Nørlyng

BØGER

Bøssefrigørelsens tidlige historie

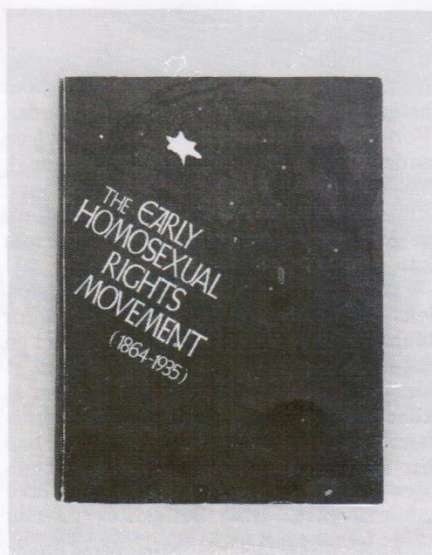
John Lauritsen and David Thorstad: *The Early Homosexual Rights Movement (1864-1935)*, New York 1974, illustreret, med Source Bibliography og register (91 sider), Times Change Press, 62 West 14th Street, New York, N.Y. 10011, S 2.85.

Det hører til menneskers identitet at have en fortid og en bevidsthed derom — en historie. Det hører med til undertrykkelsen af bøsser, at vi ingen historie har. Den er aldrig skrevet. Intet emne har mere end homoseksualitet og arbejdet for homoseksuelles rettigheder været genstand for censur og tavshed. Det må derfor være et led i bøssefrigørelsen at skrive denne historie, og det må være klart, at det bliver homoseksuelle, der udforsker og skriver

den. Den tid er forbi, hvor heteroseksuelle journalister og videnskabsmænd på side 1 demonstrativt kunne tage afsked med kone og børn og derefter kaste sig ud i en voyenristisk rejse i den homoseksuelle verden. Derfor er Lauritsens og Thorstads bog om den tidlige homoseksuelle frigørelsesbevægelses historie meget velkommen.

Forfatterne er begge kendte som socialister og hyppige skribenter i USAs og Canadas homoseksuelle presse. Deres bog behandler den homoseksuelle frigørelsesbevægelse fra midten af forrige århundrede, indtil den i 1930'erne udslettedes af nazismen, stalinismen og 2. verdenskrig — uden at have nået sine mål. Med Schweiz som mulig undtagelse, er der ingen organisatorisk eller personmæssig forbindelse mellem den i bogen beskrevne periode og efterkrigstidens første homoseksuelle organisationer og tidsskrifter.

Den tidlige homoseksuelle bevægelse,

som snarere må betegnes som en ligerettighedsbevægelse end som en frigørelsesbevægelse, havde sit helt afgjorte tyngdepunkt i Tyskland. Den betydeligste skikkelse var lægen Magnus Hirschfeld (1868—1935). I 1897 stiftede han den første homoseksuelle organisation "Wissenschaftliche humanitäre Komitee", som han ledede i 35 år, indtil den forsvandt ved nazisternes magtovertagelse og Hirschfelds landflygtighed. Komiteens målsætning var 1) at afskaffe Tysklands anti-homoseksuelle lovgivning — § 175 i den tyske straffelov, 2) at oplyse offentligheden om homoseksualitet og 3) at interessere homoseksuelle for kampen for deres rettigheder. Komiteens største projekt var en indsamling af underskrifter blandt fremtrædende politikere, embedsmænd, kunstnere og videnskabsmænd for afskaffelsen af lovbestemmelserne imod homoseksuelle handlinger mellem mænd over 16 år. Underskriftsindsamlingen støttedes af SPD-lederen August Bebel, som i 1898 og 1907 fra den tyske rigsdags talerstol opfordrede rigsdagens medlemmer til at skrive under. I 1925 — 25 år efter indsamlingens begyndelse — afleveredes den til rigsdagen, som overgav den til regeringen til yderligere overvejelse. Derefter skete ikke mere. Over 6000 prominente personer havde skrevet under, heriblandt Hermann Hesse, Karl Kautsky, Eduard Bernstein, Albert Einstein, Heinrich Mann, Thomas Mann, Stefan Zweig og Gerhard Hauptmann. Også en række udlændinge støttede aktionen, blandt andre Bjørnstjerne Bjørnson, Emile Zola, Tolstoy og Georg Brandes.

Medlemmer af komiteen blandt "fjendtlige" nationer vedblev at være medlemmer under 1. verdenskrig. Deres indlæg offentliggjordes fortsat i komiteens tidsskrift, "Jahrbuch für sexuelle Zwischenstufe", som mindede sine læsere om nødvendigheden af solidaritet mellem bøsser. Mellem 1921 og 1930 arrangeredes — i København 1928 — af Verdensligaen for seksualreform, som støttedes af Hirschfeld og komiteen. Da Verdensligaen måtte opløses i 1935, var danskeren dr. Leunbach den ene af de to præsidenter.

Bogen indeholder korte afsnit om oplysnings- og ligeretsbevægelser i England, USA og Sovjetunionen. I Frankrig var homoseksuelle forhold blevet ligestillet med heteroseksuelle ved Code Napoleon i 1810. — I England kan der næppe tales om nogen egentlig organiseret bevægelse. Hvad der var af individuelle aktiviteter, forsvandt med retssagerne imod Oscar Wilde i 1895. Kun forfatteren Edward Carpenter og Havelock Ellis British Society for the Study of Sex Psychology med en underkomite for spørgsmål om homoseksualitet. — I USA var der ved dette århundredes begyndelse en anseelig homoseksuel subkultur, men ingen organiseret bevægelse til at arbejde for homoseksuelles rettigheder. Forfatterne fremhæver anarkisten Emma Goldman ("Red Emma") (1869—1940) som en af homoseksuelles første offentlige fortalere i USA. — Sovjetunionen afskaffede i 1917 alle zaristiske love, hvorefter

homoseksuelle handlinger var forbudte. De blev genindført af Stalin i 1934 og gælder endnu. Bogen giver et interessant billede af Sovjetunionens progressive holdning i denne periode.

Kenneth Caietan har i tidsskriftet "The Body Politic", (Toronto) rejst en række indvendinger mod Lauritsen og Thorstads bog. Han beklager således, at forfatterne ikke har ofret nogen særlig omtale på Karl Heinrich Ulrichs (1825—95), som i 1860'erne udgav en række skrifter om homoseksualitet og forsøgte at aktivisere homoseksuelle. Hans indsats fik imidlertid (ifølge Lauritsen og Thorstad) ingen betydning uden for lægelige kredse, og hans udtryk for homoseksuel: "urning", slog ikke igennem. (Udtrykket kommer fra musen Urania, som Pausanias i Platons Symposium omtaler som muse for mænd, som elsker mænd.) Caietan beklager tillige, at Heinrich Hoessli slet ikke er omtalt. Hoessli skrev en bog om homoseksualitet: "Eros" en generation før Ulrichs skrev sine bøger. Tilsvarende kritik retter han imod den behandling, forfatterne giver John Addington Symonds, forfatter til "A Problem in Greek Ethics", 1883, og synes til gengæld, at der er gjort for meget ud af Richard Burton (1821—90), der er kendt som oversætter af 1001 nats eventyr. Mens dette sikkert er rigtigt, må man også tage i betragtning, at der her er tale om enkelte personers først og fremmest litterære indsats, som det er vanskeligt at vurdere betydningen af. Både Ulrichs og Addington udgav deres bøger anonymt og til dels privat. Men også den anden side kan der ej heller være tvivl om, at den tidlige homoseksuelle ligeretsbevægelse nødvendigvis må ses i sammenhæng med nogle enkelte litterære personligheder og videnskabsmænds indsats. Denne indsats har været en afgørende forudsætning for, at der senere har kunnet skabes bredere organisatorisk og politisk basis for egentlige frigørelsesbevægelser.

Caietan gør endvidere opmærksom på, at der ikke i bogen er nogen analyse af de indre modsætninger mellem forskellige opfattelser af, hvad der skulle forstås ved homoseksualitet: en seksuel mellemform eller en form for overmaskulinitet ("den heroiske mand"). Disse forskellige opfattelser delte den tyske homoseksuelle bevægelse. Det er også rigtigt, at der ikke er ofret meget på dialogen mellem Hirschfeld og Freud.

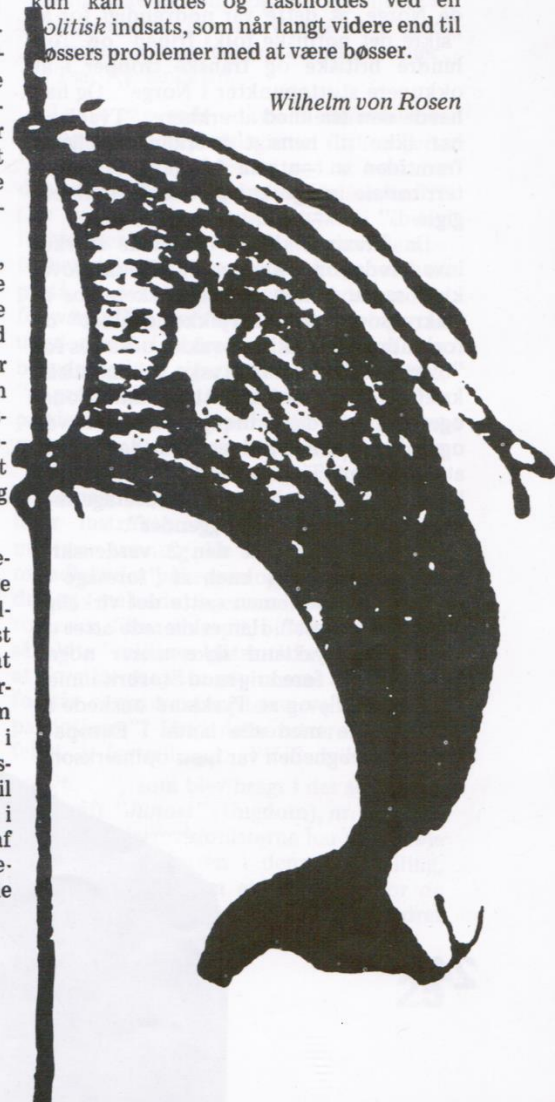
"The Early Homosexual Rights Movement (1864—1936)" er ikke det endelige værk om de tidlige homoseksuelle bevægelsernes historie. Men det giver den sig vist heller ikke ud for at være. Der mangler at foretages en meget lang række detailundersøgelser om de enkelte bevægelser og om forholdene i en lang række lande. Vi ved i virkeligheden ikke ret meget herom. Desværre mangler bogen problemstillinger til at skabe mening og perspektiv. Den har i for høj grad karakter af opregning af kendsgerninger. Det ville have været rimeligt at sætte den tidlige homoseksuelle

ligeretsbevægelse ind i en bredere politisk, social og kulturel sammenhæng, selv om det må indrømmes, at det i hvert fald er forsøgt i afsnittet "Socialismen og den tidlige bøssebevægelse".

At homoseksuelle aktivisters indsats før 2. verdenskrig har haft betydning for oplyste og frisindede kredse viden om og holdning til homoseksualitet, er der næppe tvivl om. Bevægelserne nåede ikke deres mål, men de nåede kredse, hvis indflydelse rakte frem til tiden efter verdenskrigen. Kun i ganske få lande — heriblandt Danmark (1930) — blev homoseksuelle handlinger gjort lovlige inden krigen. For os, der lever i en anden tidsalder, er det besynderligt at opdage, at vi har en fortid, og at der længe, før vi blev født, har eksisteret en aktiv international homoseksuel bevægelse. Der er tale om en opdagelse, for i yngre bøssers bevidsthed er det glemt. Ikke mindst derfor er denne bog et pionerarbejde.

Den er samtidig en alvorlig advarsel: dengang slog det fejl. Stalinismen og nazismen fejede alle de gjorde fremskridt væk. W.I. Scobie har i en artikel: "Death Camps: Remembering the Victims" "Gay Sunshine" no. 25 1975 (San Francisco) anslået, at ca. 430.000 homoseksuelle omkom i tyske koncentrationslejre af sygdom, selvmord, "medicinske eksperimenter" og i gaskamrene. Selv bevidstheden om dette er det lykkedes den heteroseksuelle historieopfattelse at udlette. Det kan ske igen, og med den erfaring må konkluderes, at homoseksuel frigørelse kun kan vindes og fastholdes ved en politisk indsats, som når langt videre end til bøssers problemer med at være bøsser.

Wilhelm von Rosen

HVAD ER FASCISME?

3. DEL

Sovjet går i Hitlers fodspor

Gentagne gange gav Hitler udtryk for, at han "ubetinget ville bevare freden", ligesom han snakkede om våbenbegrænsning, især "begrænsning med hensyn til luftkrig, giftgas og u-både". Men samtidig gennemførte han en storstilet udvidelse af hæren og øgede tempoet i fremstillingen af flyvemaskiner, gasbomber og u-både.

Brezjnev taler også med glat tunge om "at sikre en ægte og varig verdensfred i generationer" og går ind for gennemførelse af "almindelig og fuldstændig afrustning", især "forbud mod atomvåben". Men også han intensiverer samtidig oprustningen, især den nukleære oprustning, og denne har i dag nået et hidtil uset niveau.

Påskuddet til invasionen og besættelsen af Tjekkoslaviet

Hitler fabrikerede alle slags absurde påskud for at retfærdiggøre sin indvasion og besættelse af andre lande. For eksempel sagde han, da Tysklands tropper invaderede Norge, at dette var nødvendigt for at "sikre det nordiske folks frihed" og "forhindre britiske og franske tropper i at okkupere støttepunkter i Norge". Og han havde den frækhed at erklære: "Tyskland har ikke til hensigt hverken nu eller i fremtiden at antaste kongeriget Norges territoriale integritet og politiske uafhængighed."

Da Brezjnev-klikens væbnede styrker invaderede og okkuperede Tjekkoslaviet, sagde kliken, at dette skete for at "sikre socialismen i Tjekkoslaviet" og forhindre, at Tjekkoslaviet udsattes for "overgreb fra de vesttyske militaristiske kræfter, hvis revanchistiske ambitioner øges for hver dag". Brezjnev-klikens havde også den frækhed at hævde, at den agtede at respektere Tjekkoslaviets "territoriale integritet" og "ikke ville foretage indblanding i dets indre anliggender".

Før udbruddet af den 2. verdenskrig greb Hitler til det kneb at "foretage et skinangreb i øst, men sætte det virkelige angreb ind i vest". Han erklærede atter og atter, at "Tyskland ikke nærer nogen hensigt om at føre krig mod Storbritannien og Frankrig", og at Tyskland ønskede at "samarbejde med alle lande i Europa". Men i virkeligheden var hans opmærksom-

hed primært rettet mod Vesteuropa, idet han var overbevist om, at han kun kunne erobre verden, hvis han forinden havde bemægtiget sig Vesteuropa og kunne støtte sig på dets økonomiske styrker og dets ressourcer.

Idet Hitler drog fordel af den krigsfrygt, som næredes af den britiske og den franske regeringsledere, og af deres eftergivenhedspolitik, opslugte han Tjekkoslaviet og andre lande, hvorved Hitler-Tyskland øgede sin styrke. Den 2. verdenskrig begyndte netop med, at Tyskland kom i krig med Storbritannien og Frankrig.

Brezjnev-klikens følger i Hitlers fodspor. Når man sammenligner sovjetrevisionisternes ord og gerninger med Hitlers, ser man, at de ikke blot ligesom Hitler drømmer om at kunne beherske verden, men også i påfaldende grad handler på samme måde som han for at virkeliggøre denne vanvittige ambition.

Efter at have oprettet et blodigt fascistisk diktatur i Tyskland erklærede Hitler ganske åbent, at tyskerne ville tage hele verden i besiddelse. Han påbegyndte en oprustning og traf krigsforberedelser. Kun de stærke, hævdede han, havde den ret at kunne sætte deres vilje igennem.

Efter at have tilrevet sig magten over det sovjetiske parti og usurperet statsmagten har Brezjnev-klikens også ført en statspolitik, hvis grundlag er stræben efter verdenshegemoni. I en TASS-beretning den 19. maj i år er det blevet sagt ganske åbent, at "de internationale relationer må omformes" i overensstemmelse med det sovjetrevisionistiske "program". De sovjetrevisionistiske anførere har udbasuneret, at de på det udenrigspolitiske felt vil "iværksætte en omfattende, ægte generaloffensiv", at de vil lade "militær magt" tjene som "opbakning" for udenrigspolitikken, og at de vil "organisere en storstilet produktion" af raketvåben udstyret med kerneladninger for at "opnå overlegenhed i styrke". Med en maritim overherres mine har en af dem bralrende forkyndt, at "sejlads overalt på verdenshavene er vor umistelige og legitime ret", og at "vort fædrelands nationale interesser tilsiger os dette". Og en anden har brølet: "Vort folks længe nærrede drømme er blevet opfyldt. Sovjetflådens flag vajer nu i de fjerneste områder af hvert hav og hvert ocean".

Alt imens Hitler udvidede sit oprustningsprogram og fremskyndede sine krigsforberedelser, sin aggression og sin ekspansion, foregav han hele tiden for at indgive folkene i alle lande en falsk sikkerhedsfølelse, at han oprigtigt ønskede "fred".

Anvender Brezjnev-kliken i dag ikke den samme taktik?

Gentagne gange gav Hitler udtryk for, at han "ubetinget" ville bevare freden", ligesom han talte om våbenbegrænsning, især "begrænsning med hensyn til luftkrig, giftgas og u-både". Men samtidig gennemfører han en storstilet udvidelse af hæren og øgede tempoet i fremstillingen af flyvemaskiner, gasbomber og u-både.

Brezjnev taler også med glat tunge om "at sikre en ægte og varig verdensfred i generationer" og går ind for gennemførelse af "almindelig og fuldstændig afrustning", især "forbud mod atomvåben". Men også han intensiverer den militære oprustning, og denne har i dag nået et hidtil uset niveau.

I dag vedbliver Brezjnev-kliken også utrætteligt at forsikre, at Sovjetunionen ønsker at "sikre freden og sikkerheden på det europæiske kontinent" og at "have gode naboforbindelser og et godt samarbejde" med de vesteuropæiske lande. Men i virkeligheden betragter kliken Europa som det område, den først og fremmest må koncentrere sig om i sin stræben efter verdensherredømmet. Den forstærker uophørligt sit militære beredskab i Europa og vogter uafsladelig med et begærligt blik på de vesteuropæiske lande. Ligesom Hitler udnytter Brezjnev-kliken krigsfrygten og ønsket om fred hos visse mennesker i Vesten til at få det, som den vil have det.

Så snart Hitler var kommet til magten, tog han fat på at militarisere den nationale økonomi som forberedelse til aggression og ekspansion. Brezjnev-kliken har også her taget ved lære af Hitler. I en tale, han holdt den 6. juli 1967, råbte Brezjnev op om, at "spørgsmålet om det nationale forsvar indtager førstestpladsen i alt vort arbejde". Sovjetrevisionisterne betænker sig ikke på at føre Hitlers "kanoner i stedet for smør"-politik og "appellerer til sovjetborgerne om at yde materielle ofre", således at man kan "anvende en stor del af nationalindkomsten til det nationale forsvar". For nærværende har militariseringen af den sovjetiske nationale økonomi nået et nyt højdepunkt. Det er rapporteret, at omkring 60 pct. af de sovjetiske virksomheder er tilkoblet krigsproduktionen, og at Sovjetunionens militæruddgifter vedbliver at vokse. Det skønnes, at Sovjetunionens militæruddgifter udgør rundt regnet en trediedel af statsbudgettet eller ca. 20 pct. af dens nationalindkomst.

Nøjagtig som i Hitler-Tyskland er den sovjetiske nationale økonomi i betydelig grad blevet en økonomi på krigsfod. I bogen "Metodeproblemer i militær teori og praksis", der udkom i Sovjetunionen i 1969, indrømmes det, at den sovjetiske politik fordrer en "økonomi, som garanterer, at der kan føres en krig med såvel

kernesprængningsmidler som konventionelle våben". Det er blevet meddelt, at antallet af sovjetiske interkontinentale raketter er blevet 15-doblet i tiåret 1964-1973, og at antallet af sovjetiske krigsfly er blevet forøget med 50 pct. fra 1968 til 1973. Der er også sket en hurtig forøgelse af produktionen af tanks, artilleri og andre konventionelle våben. I det sovjetiske månedsblad "De væbnede styrkers Kommunist", nr. 6, 1975 blev der lagt stor vægt på en angivelse af, at "de (sovjetiske) motoriserede infanteridivisioners kanon- og morter-ildkraft er blevet mere end 30-doblet i efterkrigsårene". Sovjetunionen fordobler nu sine anstrengelser for at udvikle "klase"-kernevåben (MIRV-raketter) og fremskynder bygningen af hangarskibe. I de sidste godt 10 år har alene Sovjetunionens udgifter til fremstillingen af kernevåben andraget et beløb, der svarer til over 100 milliarder dollars. Hvorfor har sovjetrevisionisterne produceret så meget militært kram? Deres hensigt

hermed er, som de selv indrømmer, at "skaffe sig militærteknisk overlegenhed", "effektivt understøtte den sovjetiske udenrigspolitik" med "militære virkemidler" og sikre, at "de offensive opgaver kan fuldføres". De træffer netop aktive "forberedelser til at kunne føre krig med alle våbentyper".

Forstærket ekspansion på havene

Den sovjetiske flådes udbygning er bemærkelsesværdig. De sovjetiske krigsfartøjsers samlede tonnage er blevet næsten fordoblet i løbet af de sidste ti år, og antallet af atom-undervandsbåde er nu mere end 5 1/2 gang så stor som for fire år siden. I en tale den 25. juli 1969 sagde den sovjetiske

flådes øverstbefalende S.G. Gorsjkov brovtende, at sovjetflåden allerede var i stand til at "fuldføre sine offensive opgaver overalt i verden". I det oven for nævnte nummer af tidsskriftet "De væbnede styrkers Kommunist" prales der af, at "den sovjetiske flåde allerede er vokset fra sine kystfarvande og indhave og er blevet fortrolig med de vidtstrakte oceaner". Ydermere "råder den over alt fornødent udstyr til på samme tid at gennemføre langvarige militære operationer på alle oceaner", og den "kan ramme sø- og landmål på lang afstand" og "hurtigt foretage landgang på sin fjendes territorium".

En vigtig side af Hitlers forberedelser til sin aggressionskrig var bestræbelserne på at forgifte det tyske folks sind med Herrenvolk-teorien og den intensive opdragelse af det tyske folk i en militaristisk ånd.

I dag udfolder Brezjnev-kliken tilsvarende vanvittige bestræbelser på at forgifte sovjetfolkets sind og intensiverer opdragelsen i russisk stornationschauvinisme og militarisme som led i arbejdet med at sikre, at den "på forhånd råder over et alsidigt krigsberedskab".

I de sidste par år har Brezjnev-kliken udviklet en særlig mani for at gøre reklame for den såkaldte "uforanderlige russiske ånd". Den forkynder pralende, at der "intetsteds i verden findes noget, der kan sammenlignes med den russiske nationalkarakter". J.P. Habarov og andre lignende aggressorer, som historien har fordømt, omtaler den som "fremragende sønner af den russiske nation", og den appellerer til sovjetborgerne om at videreføre "deres forfædres berømmelige kampraditioner" fra Tzar-Ruslands tid.

Lenin påpegede, at social-chauvinisterne og social-imperialisterne forherligede "den imperialistiske krig ved at beskrive den som krig for "fædrelandets forsvar". (En vending i verdenspolitikken). I dag forherliger Brezjnev-kliken tilsvarende sine forberedelser af aggressionskrige ved at påstå, at det drejer sig om "fædrelandets forsvar". Den fremfører, at "oplæringen af ungdommen i fædrelandsforsvar er af stor betydning", og siger, at det er nødvendigt, "at gennemføre en tilstrækkelig og effektiv patriotisk militær opdragelse af ungdommen". For tiden har sovjetrevisionisterne "kontorer for militære anliggender" på alle mellemskoler, fagskoler og tekniske skoler, hvor instruktører sørger for elevernes militære træning. De sovjetrevisionistiske myndigheder pålægger også deres skrivende og malende lejesvende at fabrikere romaner, film, skuespil, billeder o.s.v. med såkaldte "militære patriotiske" temaer for at forgifte sovjetungdommens sind. Hvad forstår sovjetrevisionisterne ved "militær patriotisme"? Dette demonstreres fortræffeligt i fortællingen "Ved grv er her roligt . . .", som blev bragt i det sovjetiske tidsskrift "Junost" (Ungdom), nr. 8, 1969, og som sovjetrevisionisterne har rost i høje toner. Hovedfiguren i denne fortælling, som berømmes som et forbillede for de unge, er et menneske, der "udfører ordrer

hele sit liv". Han spekulerer aldrig over, hvad det, han gør, "vil føre til, og hvilke følger det vil få". Det, herskerne i Kreml ønsker, er at oplære de unge i Sovjetunionen til robotter, der ligesom soldaterne i Hitlers Wehrmacht kun forstår sig på at "udføre ordrer" og ikke bekymrer sig om deres handlinger eller om "følgerne" af disse. Kreml ønsker at forme de unge i Sovjet, så de kan bruges som lydige redskaber i de social-imperialistiske aggressionskrige, så de kan "sendes til et hvilket

som helst sted, hvor der er brug for dem, herunder til fjerne og ubeboede områder og endog til områder i udlandet" (som anført i en ledende artikel i den sovjetiske avis "Krasnaja Svesjda" den 28. september 1971). "Man bør tillægge det grundlæggende betydning at oplære de unge til at være forberedt på en stor atomkrig" — denne bemærkning i det sovjetiske tidsskrift "Voprosi Istorij K.P.S.S." (Spørgsmål vedrørende SUKP's historie), nr. 4, 1971 er en sovjetrevisionistisk indrømmelse af formå-

let med deres "militære patriotisme".

Lenin påpegede, at "den nuværende krig er affødt af imperialismen". (*Zimmerwald-Venstre's resolutionsforslag.*) I imperialismens æra kan, som Lenin påpegede, intet imperialistisk land ekspandere "uden på bekostning af andre, kun som berigelse af en stat på bekostning af en anden. Problemet kan kun løses med magt — og følgelig blev krigen mellem verdensmardørene uundgæelig". (*Tale på Polyteknisk Museum.*)

I årene før den 2. verdenskrig kom Tyskland, en imperialistisk magt, der havde lidt nederlag i den 1. verdenskrig, igen på fode. Det søgte ihærdigt at erobre de positioner, der blev holdt af de imperialistiske magter af den gamle type. Dette førte til udbruddet af en ny verdenskrig. Det var således Hitler-Tyskland, der var krigen arnested.

En ny verdenskrigs arnesteder

De to supermagter, U.S.A. og Sovjetunionen, er i dag de to største internationale undertrykkere og udbyttere. USA-imperialismen har besættelsesstyrker mange steder i verden. Skønt det er længe siden, at den befandt sig på sin magts højdepunkt, udfolder den dog desperate anstrengelser for at kunne forblive der, hvor den har foden indenfor. Hvad angår den sovjetiske social-imperialisme, som er blevet en supermagt efter sin indtræden i verdensimperialismens rækker, så gør den sig alle anstrengelser for at kile sig ind i U.S.A.s indflydelsessfærer og overtage dem. Deres heftige strid vil en dag føre til verdenskrig. De to er en ny verdenskrigs arnesteder. De sovjetiske social-imperialister, der nærer vanvittige ambitioner, er i gang med en "general-offensiv" og fremskynder mobiliseringen og forberedelserne til en aggressionskrig. De truer endog med at iværksætte et "forebyggende angreb". Den Sovjetiske social-imperialisme er langt det farligste ophav til en ny verdenskrig.

Det kinesiske folks store leder formand Mao har påpeget: "Sovjetunionen er i dag underkastet borgerskabets diktatur, et storborgerskabets diktatur, et diktatur af samme type som den tyske fascisme, et diktatur af samme art som Hitler-diktaturet." Formand Mao har også sagt: "Alle de efter sigende mægtige reaktionære var blot papirtiger. Årsagen var, at de var adskilt fra folket. Var Hitler ikke en papirtiger? Blev Hitler ikke styrtet?" Endvidere har han sagt: "Den revisionistiske Sovjetunion er også en papirtiger."

For 30 år siden blev Hitler, en papirtiger, som det ikke lykkedes at vinde verdenshegemoni, brændt til aske i den anti-fascistiske krigs flammer, en kamp, der førtes af folkene i alle lande. Siden da har verden undergået vældige forandringer. Hvis Brezjnev-kligen, en ny papirtiger, vedbliver at følge i Hitlers fodspor, vil dens endeligt blive endnu ynkeligere end hans.

forbudte plan — og skulle skjules. Det var nemmere at bare møde en ny fyr.

A: *Hvad tror du gjorde, at du var så interesseret i seksuelle forhold til voksne?*

H: Voksne mennesker er mere spændende end børn, og kan fortælle flere ting. Normalt gider voksne ikke at have et intellektuelt forhold til børn, fordi de kan have det bedre sammen med andre voksne. Men i det øjeblik, seksualiteten kommer med i billedet, skifter det helt om — så snakker den voksne meget med en og er interesseret i en.

Jeg følte, at vi var lige, og at vi gav hinanden lige meget. Der var ikke nogen, der udnyttede nogen.

Det seksuelle blev hele min verden. Seksualiteten siges vist nok at kulminere omkring 17-årsalderen. Det er klart, at når jeg havde så stærk en seksualitet i den alder, så skulle den ud — og jeg elskede det!

Jeg kunne tage lige fra skole og ud for at finde sex, og så fortsætte efter at have spist. Jeg har meget ondt af dem, der først opdager deres seksualitet i begyndelsen af 20'erne. De er gået glip af den meget intense periode, jeg selv havde som barn. Jeg tror, at jeg har et meget afslappet forhold til det seksuelle, fordi jeg har lært det at kende på så tidligt et tidspunkt, og på så uskyldig en måde — helt uden frustrationer. Jeg kunne intet ondt se i det, jeg gjorde — kun godt, godt, godt. Det var de andre, der var galt på den, hvis de mente noget andet. Jeg vidste, at jeg havde ret.

A: *Onanerede du også?*

H: Jeg var mest indstillet på at have sex sammen med nogen, det er klart. Men jeg onanerede også samtidig.

A: *Hvor tit var det dig, der tog initiativet til kontakterne?*

H: I 90% af tilfældene. Mindst. Dengang var jeg meget modigere end nu, når det gjaldt om at kontakte fremmede. Nu står jeg og har en hel masse problemer med, om de nu kan lide mig eller ej. Alle de ting man tænker, når man vil kontakte nogen! Det skete tit, at jeg blev afvist, men det skete meget sjældent, at jeg ikke fik kontakt. Der var jo selvfølgelig også en del, der ikke turde gå i lag med sådan en lille "knalding"!

A: *Hvad var det for nogle mennesker, du mødte? Var du aldrig bange?*

H: Nej, det var jeg ikke. Jeg er godt klar over, at jeg var sammen med nogle "vilde" mennesker ind imellem. Jeg kom mange forskellige steder, og var sammen med personer fra alle samfundsklasser i den periode. Jeg var i de værste huller med de mest mystiske mennesker, og jeg kom i de største villaer.

A: *Du syntes, at det var spændende?*

H: Det var spændende — også fordi at det, jeg gjorde, var — og er stadigvæk — forbudt. Jeg bevægede mig på et plan, der ikke er accepteret, og jeg havde ikke nogle hæmninger. Jeg var i et ingenmandsland, hvor jeg var min egen herre, og selv bestemte farten. Jeg var fri i, hvad jeg foretog mig seksuelt.

A: *Hvordan tror du, at dine erfaringer har påvirket dig?*

H: Jeg ved, hvordan man forholder sig til forskellige slags mennesker. Jeg synes selv, at jeg er ret klar over, hvad folk tænker og forventer — men det synes de fleste nok, at de er.

Jeg er nu selv begyndt at komme sammen med en lille fyr på 14 år, som går i 7. klasse og skal i 1. real. Han har været trækkerdreng, men er nu holdt op og har købt for 5000 kr. obligationer. Han er blevet træt af knald og penge, og han vil nu have seksuel kontakt på et andet plan.

I mit tilfælde var der aldrig penge med i spillet. Jeg blev helt i oprør og vild affekt, når en fyr, jeg havde siddet og "filmet" med, kom hen og spurgte, hvor meget jeg "skulle have for det".

A: *Hvordan udvalgte du dine partnere?*

H: Jeg var meget kritikløs. Jo ældre, jeg er blevet, desto mere kritisk er jeg blevet overfor mine seksualobjekter. Jeg kunne gå i seng med næsten hvem som helst. De behøvede blot at spørge mig. ●●

Fortsat fra side 21

mænd er altid solidaritet om en ydre sag: et projekt af en eller anden art. Der er ingen broderskabsfølelse. Mænd er atomiserede som producenter, fædre, forbrugere og elskere. Sjældent har mænd venner. Måske har de "venner", men de er samtidigt konkurrenter: socialt og seksuelt. — Hvis mænd viser broderlige følelser for hinanden, får det i den traditionelle sammenhæng om mænd, nemt noget kvindagtigt (et nedsættende udtryk!) over sig, fordi følelser — og d.v.s. konkrete følelser, der får udslag i ord og handling — er kvindernes, ikke mændenes karaktertræk. At vise følelser er at vise svaghed — det er en form for underkastelse, og får i mænds nemt noget "homoseksuelt" over sig.

Inden en ny mandsrolle — eller en menneskerolle — kan defineres og praktiseres, MÅ DEN GAMLE UNDERTRYKKELSE (og selvundertrykkende) MANDSROLLE OG PIKIMPERIALISME TOTALT NEDBRYDES! Det bliver en nedbrydelse af mandens jeg — måske hans identitet. Det bliver svært, destruktivt og ubehageligt — men det skal erstattes af varme, kærlighed, medfølelse, åbenhed og styrke (ikke af selvbebrejdede og neurotisk flæben og selvpineri). — Fjenden er manden!

Der gives ingen undervisning i det at blive menneske. Det er en intuitiv proces, som kræver spontanitet og naturlighed. Mænd kan sikkert lære noget af kvinder, f.eks. deres *kvindelige intuition*, evnen til at "føle" noget om andre mennesker og deres situation og være parat til at tilpasse sine egne ord og handlinger derefter. Det krævet åbenhed og udvikling af alle seks sanser.

Vær personlig i forhold til andre mennesker, tal ikke om abstrakte problemer, om "man" og andre genstande. Sig "jeg" og "Du".

En af vejene til at opgive mandsrollen og lære noget om ovennævnte egenskaber og flere til, kan være at skifte kønsrolle helt bogstaveligt. Klæde sig som kvinde eller betjene sig af tydeligt feminine træk; få nogle homoseksuelle/erotiske erfaringer med mænd. Det er ikke nødvendigt at bolle med fyre, men det vil måske være lærerigt at gå ned ad gaden med hånden om skulderen på en fyr — eller prøv at gå med bøssemærker.

Fremfor alt: Benægt alt mandligt! Kun ved et radikalt og personligt opgør med den del af os, der er den heteroseksuelle mand, kan vi frigøre os fra mandsrollen. I oprøret lærer vi, at vi har hinandens solidaritet, og så kan vi bygge os op som mennesker. (NB. Med dette menes ikke, at alle skal blive homoseksuelle. Mænd kan kun få et menneskeligt forhold til kvinder, hvis de kan lære at få alle materielle og psykiske behov tilfredsstillet uden kvinder. Så bliver det nemlig ikke længere nødvendigt at undertrykke kvinder for at leve videre. Så bliver der også noget at gi' væk af.)

P.S.:

Enkelte fyre i bevægelsen har efter de 2 sidste plenummøder (aug./sept. 1975) givet udtryk for en vis skepsis over for det, at et relativt stort antal bøsser er kommet med. Holdningen formuleres således: 1) vi er (endnu) ikke modne eller parate til at tage bøsseproblemer op; 2) vores problemer er først og fremmest problemer i forholdet til kvinder og 3) vi bryder os ikke om at være seksualobjekter. — Hertil vil vi svare:

1) Vi forventer *ikke*, at mandebevægelsen tager bøsseproblemer op. Men hvis I løser jeres egne problemer med mandsrollen, har I også løst bøsseproblemet. Derfor vores interesse. Hvis vi alligevel jækker rundt i noget, som I synes, er en snæver bøsseproblematik, må I tilgive os — så tilgi'r vi jer, at I vader rundt og er heteroseksuelle mænd.

2) Jeres seksuelle, samlivs- og jalousiproblemer kan ikke løses i en sammenhæng, der kun ser dem som sådanne. Det er for snævert og bliver nemt behandling af symptomer alene. Disse problemer er ikke principielt forskellige fra vores tilsvarende problemer. Ud fra vores lidt mindre normbundne situation kan vi måske bidrage til at udvikle et frugtbart helhedssyn. Vi afviser ikke disse problemer og berettigelsen af at diskutere dem.

3) Hvis vi behandler nogen af Jer på en måde, så I synes, I er blevet seksualobjekter for os, kan det være fordi 1) vi også har en del dårlige mandsegenskaber eller 2) for at provokere Jer, så I oplever noget, som kvinder altid oplever, når de er sammen med mænd — den oplevelse kan I blive klogere af. Men prøv at lade være med at blive paniske! Vi kan kun ændre mandsrollen ved at udvikle brodersolidaritet og erstatte den indbyrdes konkurrence med indbyrdes kærlig og medfølelse — det er ikke nødvendigvis det samme som sex, men det forudsætter nok, at man ikke er angst for sex. ●●

resten er i samme dur) er, at den repræsenterer en meget typisk holdning til kvindesagen. Og fordi det er et fatalt fejlgreb fra Pol.'s side. Det er ikke en reportage, det er ikke et resume af det, der foregik, det er ikke engang et veloplagt angreb på festivalen. Det er ikke andet end et surt opstød, en totalt uforstående kommentar, som kun kan kaldes negativ og destruktiv og ikke spor neutral eller oplysende. Der skal mere end almindelig ligegyldighed til for at overse det budskab, kvindefestivalen var bygget op over. Det skal mere end stupiditet og mindreværdskomplekser til for at vrisse, at kvinderne allesammen havde hængerøv og bryster, der gik John Njors næse forbi. Der skal en ret solid portion kvindeforagt til, den kvindeforagt, der altid bliver draget i tvivl for at kunne skrive sådan en kommentar til festivalen.

Vi kender denne trodsige, passive modstand og manglende vilje til at ville forstå fra vores småbørn, når de sætter sig hen i et hjørne og surmuler, uimodtagelige for alle fornuftige argumenter. Vi prøver at fortælle og forklare, at det er sundere (hvad er "sundt?!!") at spise æbler end chokolade hele tiden. Det lille barn kan kun se, at chokoladen smager bedst, og at "mor forhindrer mig i at få chokoladen."

Børnene vokser fra det. Det tror vi da i det mindste. Men gang på gang er det erfaringerne fra børnehaven, vi må bruge for at forstå mændenes totale afvisning af kvindesagen. Barnet, der satte sig hen i en krog efter at have fået stukket et æble ud i stedet for slik og råbte: "Øv, hvor er I dumme og grimme allesammen" — han er blevet voksen, journalist og ansat på et stort blad i en lønnet stilling og har hånds- og halsret over den måde, kvindefestivalen skal omtales på. Han har ikke gjort antydning af det mindste forsøg på at sætte sig ind i det budskab, der bliver klippet ud i pap og bøjet i neon omkring ham, han skriver bare, "Øv, hvor er de dumme, de har hængerøv i bukserne, og de står og kysser på hinanden, må jeg ikke være med ... hold op med alle de anstrengende diskussioner, nu vil jeg gerne se en fræsk pige".

Hvor længe endnu, sukker man, efter at være kølet af, stadig med raseriet prikken i fingerspidserne. Hvor længe skal vi fortsætte med at møde u-nuancerede holdninger, lukkede øjne, nedvurdering af kvindesagen. Hvor længe endnu skal vi høre på mænds fejlfortolkninger, ligegyldighed, overhørelse, afvisning af problemstillingen, misforståelser, misundelse. Prøv engang at sende en journalist til Portugal for at lave en rapport om landets politiske indre situation. Prøv at lade ham skrive en reportage, hvor der står, at portugiserne er små, mørke folk med hængerøv i bukserne, og man må ikke engang røre ved kvinderne i de sorte bluser — og de skriver af efter hinanden uden kildeangivelse, de analfabeter!! Sikke et ramaskrig, der ville opstå. Sikke en debat om diskrimination. Klager

over, at der ikke blev skrevet et ord om den politiske situation. Skandale.

Men det vil aldrig ske, alene af den grund, at man ikke ville drømme om at sende en journalist af sted, der ikke ved, hvad der foregår i Portugal, og som ikke har sat sig ind i den politiske situation først. Siden krigen er vi alle blevet rascistisk bevidste og har ikke svært ved at se diskriminering overalt, hvor vi møder den overfor folk, der er anderledes, vi forarges ved den mindste nedsættende omtale af negre, jøder og fremmedarbejdere. Men køns-diskrimineringen består. Der er stadig kun et fåtal, der kan få øje på den, for det kræver en tilsvarende indsigt som racediskriminationen kræver. Ud fra denne ene spalte om kvinder med hængerøv kunne der skrives en hel afhandling om kvindehad

og påpege, hvor meget kvindeforagten ødelægger dialogen mellem kønnene. Rødstrømperne kan kaldes for mandehadere uden, at nogen vifter med et bryn, men kalder jeg en journalist for kvindehader, vil man se påstanden underbygget med "beviser".

Politiken så sig da også nødsaget til at bringe en leder, der trak i land og glattede lidt over skaden. Men vi kan lære meget af at sætte Njors holdning i forbindelse med vores situation, både hjemme og på arbejdspladsen.

Det sidste kvartal i kvindeåret har fået emnet "Kvinder, bevidsthed og politik". Lad os bruge det til at søge viden hos hinanden og organisere os på alle tænkelige måder. Lad os bruge det til at kæmpe imod de indgreb, der allerede er så godt i gang. ●●

VÆK MED §225, stk. 2

To repræsentanter for Forbundet af 1948 var den 21. august hos ministeren for krig og retfærdighed, Orla Møller, og opfordrede denne — på baggrund af Straffelovrådets nylig afgivne betænkning — til at afskaffe den særlige 18-års grænse for homofile forhold i straffelovgivningen, nærmere bestemt § 225, stk. 2. Straffelovrådet giver i betænkningen udtryk for, at de ønsker en strafferetlig ligestilling af heteroseksuelle og homoseksuelle forhold, eftersom "det ikke er ønskeligt, at strafferetten bidrager til at understøtte en moralsk fordømmende indstilling over for homoseksualitet". Straffelovrådet erkender, at særreglen ikke blot begrænser de homofiles handlefrihed, men den bidrager til opretholdelse af fordomme og diskrimination. Af betænkningens konklusion fremgår det, at Straffelovrådet ikke finder, at der er "afgørende betæneligheder ved at nedsætte grænsen for straffrit homoseksuelt forhold til 14 år, svarende til forslaget med hensyn til heteroseksuelt forhold." Orla Møller meddelte imidlertid, at han ikke så sig i stand til at fremsætte lovforslag i den kommende folketingssamling, skønt han i princippet var enig i, at denne lovbestemte diskrimination burde ophøre. Orla Møller forklarede, at folketings præsidium havde pålagt ham at skære antallet af lovforslag ned, og at han så sig nødsaget til at prioritere. Denne prioritering faldt ikke ud til fordel for de homofile, og det er nærliggende at fremhæve Kristelig Folkeparti som værende den egentlige årsag hertil. Orla Møller afsluttede med at sige, at han naturligvis hverken kunne eller ønskede at modvirke, at andre partier eller medlemmer af folketinget fremsætter forslaget i folketinget. Derfor indrykkede F-48 på folketingets åbningsdag en halv-sides annonce i Ekstra Bladet. I annoncen efterlyses folketingsmedlemmer "der har tid og tør" fremsætte forslaget. Ligeledes har Thilderne på deres nylig afholdte landsmøde i en opfordring til folketinget krævet § 225, stk. 2, fjernet. Det vides i skrivende stund ikke, om opfordringen tages til følge.

På THILDERNES landsmøde den 4.-5. oktober 1975 blev følgende resolution vedtaget:

Til FOLKETINGET
att. Retsudvalget

THILDERNE, aktivistgruppe tilknyttet Dansk Kvindesamfund, tager afstand fra enhver form for kønsdiskrimination og den deraf følgende seksuelle undertrykkelse.

Samfundet sanktionerer i dag denne diskrimination og undertrykkelse ved at kriminalisere 15-18 årige homofiles seksuelle forhold i medfør af straffelovens § 225, stk. 2.

THILDERNE kræver derfor, at Folketinget ligestiller unge homofile med deres heteroseksuelle jævnaldrende ved at fjerne den forhøjede lavalder og således give unge homofile retten til at elske.

THILDERNE
Dansk Kvindesamfund
Niels Hemmingsensgade 10, 3.
1153 København K.